

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

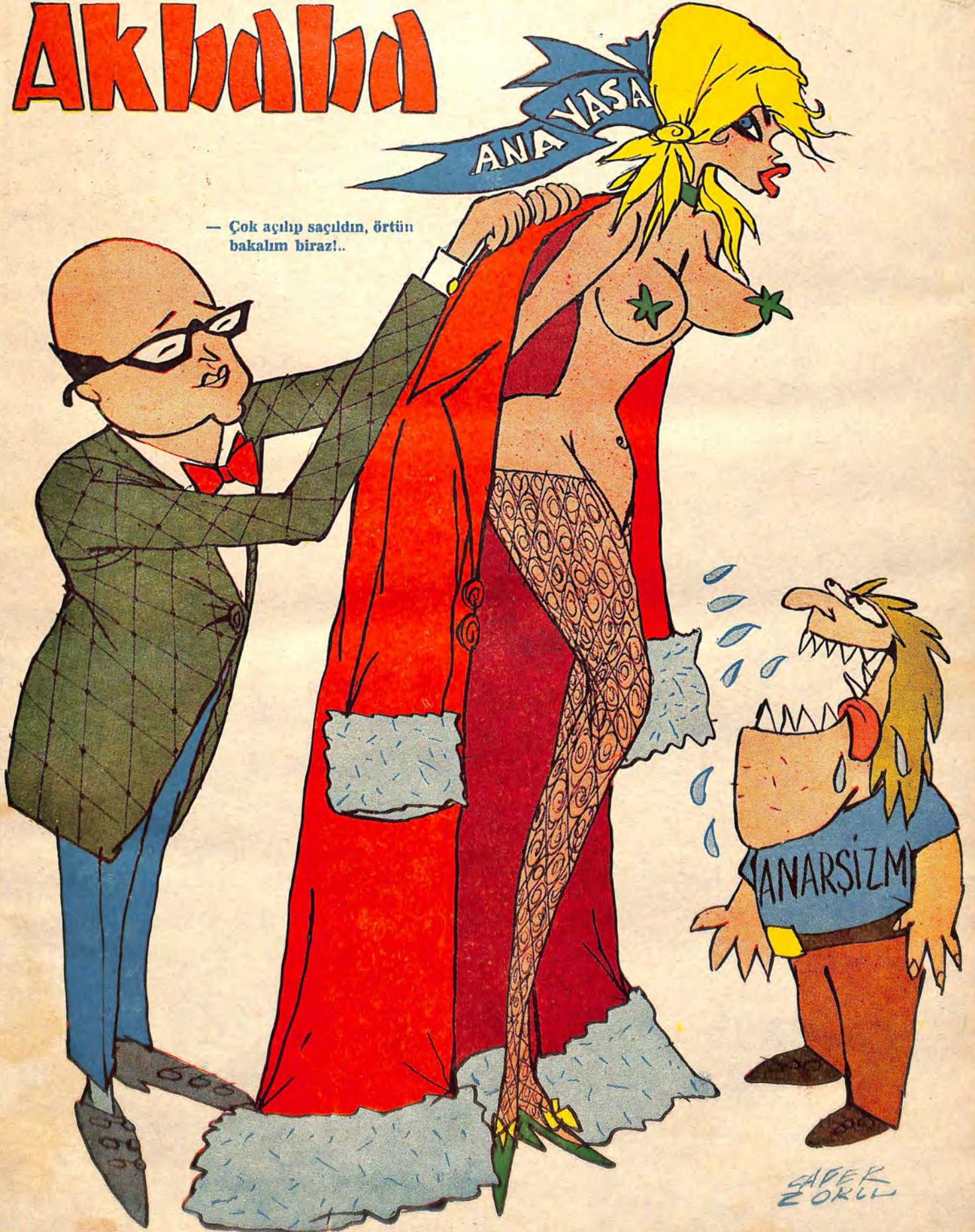
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA Loto oynayın 5000 Liraya kadar KAZANIN

Akbaba

— Çok açılıp saçıldın, örtün
bakalım biraz!..

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve ildli tahrış
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

Gençlik

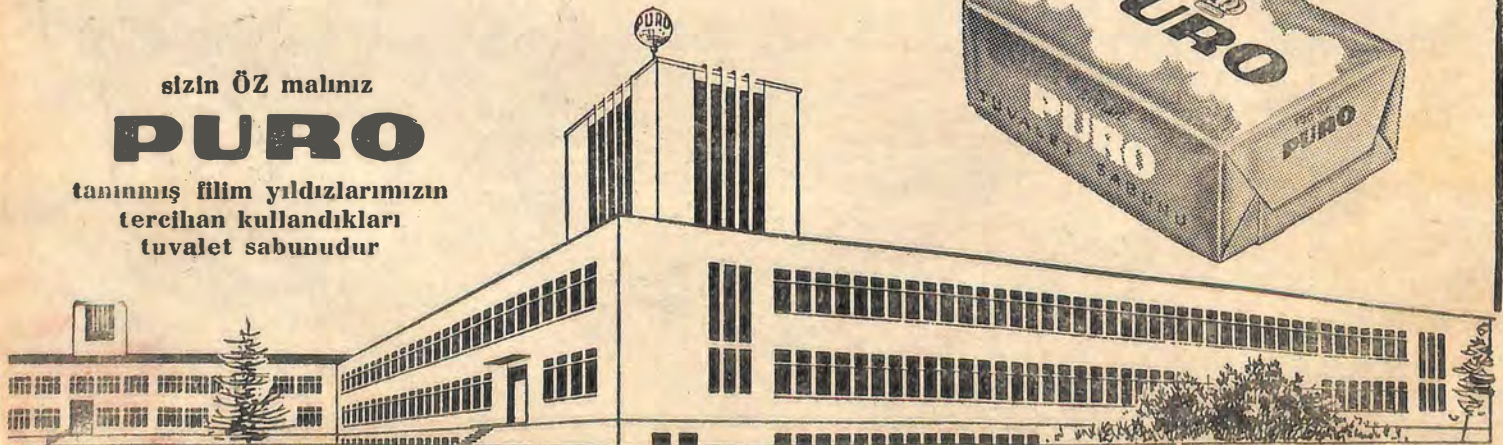
GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

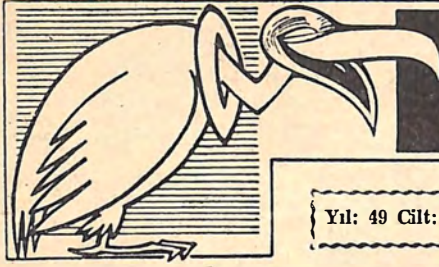
(Ak.: 94)

sızın ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunudur

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Temmuz 1971 * Fiyatı: 125 Krs.

ÇAKARKEN...

NE biçim toplum olduk biz, hiç düşünüyör musunuz?

İnsanların ve toplulukların seviyesi araştırılırken kullanılan en sağlam ölçü onların neleme değer verdiklerini anlamaya çalışmaktır. Bu yapılırken de lâflara değil, davranışlara bakılır.

Bir yabancı sosyologun size gelip şunu sorduğunu düşünün:

— Türk toplumunda halk hizmeti ne, fedakârlığa, bilgiye mi daha çok değer verilir, paraya ve nüfuza mı?

Eğer kendiniz de objektif görüşlü bir bilim adamı yahut pek soğukkanlı bir kişi değilseniz, yabancıların sorusuna içerlemeniz, «Siz bizi ne sandınız?» diye kestirip atmanız mümkündür. Ama öyle demekle soruya doğru cevap vermiş olur musunuz?

Merak etmeyin, her hangi bir sosyologun size öyle bir şey sorması uzak ihtimaldir zaten. Türk toplumunun en çok neleme değer verdiğini araştıran bir bilim adamı yargıya varırken her şeyden önce ortadaki belirtileri ve tutumları hesaba katar.

Nasıl belirtiler ve tutumlar var ortada?

İşte biri:

Millet Meclisinin ilgili komisyonu görüşmekte olduğu Esnaf ve Sanatkarlar Sosyal Sigortalar Kurumu kanun teklifinin kapsamına tüccar ve sanayicilerimiz de almaya karar vermiş.

Güzel bir karar. Demek ki millet vekillerimiz, sevgili tüccar ve sanayicilerimizin hayatlarındaki emniyet unsurlarını yeterli görmemiş, onların «geleceklerini garantiye almak» üzere yeni tedbirlere yönelmişler.

Zaten sayın parlamenterlerimiz gelecek ve garanti konusunda çok hassastırlar. Son günlerde yüksek oranlı bir maaş arttırmasıyla o meseleyi kendi hayatlarında daha da kestirme yoldan çözümlediler mi?

Toplumumuzda en çok neleme değer verildiğini ve hangi meslek mensuplarının el üstünde tutulduğunu araştırırken bir de öğretmenlerimizin durumuna göz atın lütfen.

En güç şartlar altında ve bazıları yurdun en ücra köşelerinde yeni Türk kuşaklarını yetiştirmek için çile dolduran bu eğitim gönüllülerimiz yıllardan beri Atatürk düşmanı çevrelerin çeşitli komplolarına hedef olmakta. Aynı çevreler son olayları da fırsat bilip çabalarını yoğunlaştırdılar. Günümüzün ihbar furçası en çok öğretmenlerin üstüne yağmakta.

Gerçekçilikten ayrılmamaya çalışarak düşünün şimdi:

Evlenecek yaşta bir kızın babası yahut anası olsanız, kızınızı bir tüccarla bir öğretmen isteseler, hangisine verirsiniz?

Bakacaksınız ki tüccar damat adayları neler neler vaadediyor:

Refah, lüks, eğlence, itibar, güven... Hattâ damat bey —«serbest» iş yaptığı halde— sigortayla ayrıca güvene bağlamış!

Ya öğretmen damat adayları? O ne verebileceğini söylüyor küçük hanıma?

Azıcık para, memurluk disiplini, yoksunluk bölgelerinde yaşantı, anlayışsızlık, çeşitli baskılar, dedikodular, saldırılar, hepsine göğüs germe sonunda da mükâfat diye çuval çuval ihbar ve suçlamalar...

Can dayanır mı bu kadar cazip teklife?

Aslında öğretmen adayın önemli bir mânevî dayanağı yok değildir. İtibar konusunda kızımıza bugün fazla bir şey veremese bile, tarihimize ve geleneklerimize işaret ederek geçmişten avuç avuç öğretmen saygısı alabilir.

Hazreti Muhammed'in, kendisine bir harf öğretecek kişinin ömür boyunca kölesi olmak isteyeceği yo-

Yeni devlet çiftlikleri kurulacak. — Gazeteler —

Yazısız

lundaki sözünü hatırlayalım. En güçlü Osmanlı Padişahlarının bile ulemaya ve kendi öğretmenlerine en derin saygıyı göstermekten bir an geri kalmadıklarını düşünelim. Ve Atatürk'ün de «başöğretmen» olduğunu unutmayalım.

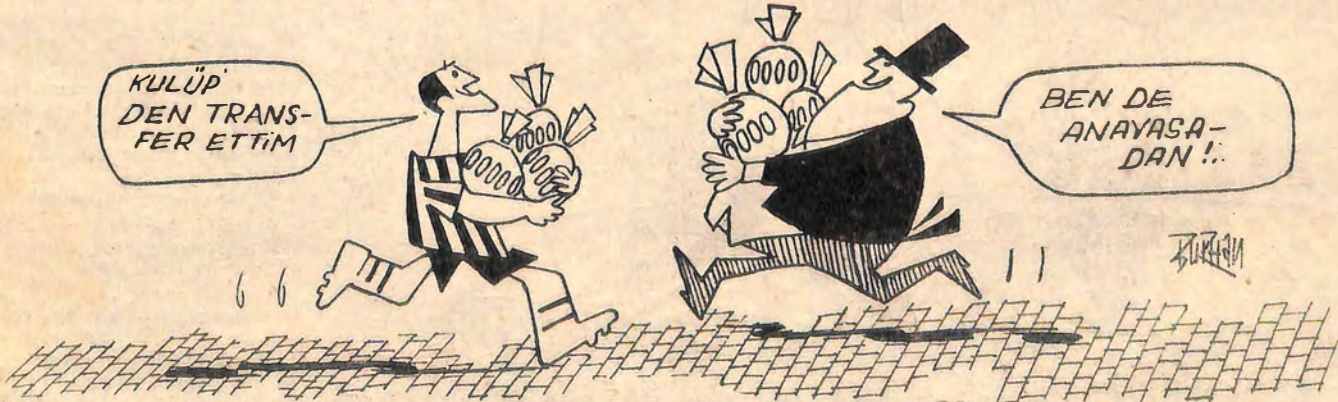
Sonra da soralım kendimize:

Nasıl oldu da bu noktaya geldik, geleneklerimizden bu kadar koptuk, saygı sınavında böyle sıfır aldık?

Yeteri kadar düşünersek belki bir dahaki sınavı kazanıp bütün konularda sınıf geçer, kopukluklardan kurtuluruz.

AKBABA

Anayasa'da yapılan bir değişiklikle parlamenterlerin aylık ve yollukları arttırıldı. — Gazeteler —

Yazısız

Adını

söylemem

AZİZ

NESİN

DAHA önceden tanışmadığımız kişilerle bir sofrada bulunmak ne tedirginliktir. Dostumuz olan bir komşumuzun bizi evinde akşam yemeğine çağırdığı o gece böyle bir zor durumdaydım. Sofrada, üç alleden on kişi bir araya gelmiştik. Önceden tanışmıyorduk ama, bir mahalledeki birbirine yakın apartmanlarda oturan komşulardık. Ortaklaşa tanıdığımız yalnız ev sahibiydi, o da bizi kaynaştıracak bir hava yaratamıyordu.

Solumdaki bey, ya gevezeliğinden ya da lilyenle bir söyleşi konusu açmak istediğinden boyuna konuşuyordu. Sözlerinin ilginçliği çekmediğini anlayınca da, başka bir konuya geçiyor, daldan dala atılıyordu. Önce bilmediğimiz bir kadının, kocasını aldattığını üstü kapalı bir biçimde anlattı. Aldatan kadın, özellikle aldanan koca, her zaman ilginç bir konudur ama, hiçbirimiz kadını tanımadığımızdan söze karışmadık. Konuşkan adam o konu tutmayınca, Boğaz'a balık akını olduğu halde, neden balığın pahalı olduğunu, balık işindeki dalavereleri anlattı. O konu da tutmadı. Aldatan kadın, balık, gece hırsızlarının son zamanlarda artışı, nerede o eski şaîrler, arabasıyla yaptığı kaza... İşte böyle birbirini tutmaz, lpe sapa gelmez konular...

Birden:
— Rezalet! diye bağırdı.
Ev sahibi:
— Ne oldu? diye sordu.
— Aaa, duymadınız mı? Oğluna da ayrı bir araba almış. Kendi arabası var, karısının var, artık bir de lisede okuyan çocuğa da araba alınır mı? Dört kişilik ailede üç özel araba.
— Kim bu? diye sordu.

Konuşkan adam:
— Bizim burda oturuyor, yakını-mızda, ama adı gerekmez... dedi.
Karım, kulağıma eğilip:
— Her halde Hakkı beyden söz ediyor, diye fısıldadı.

Ben de karıma:
— Onların üç değil, iki arabası var, dedim.

— Üçüncüyü yeni almışlar işte...
Konuşkan adam:
— Kızı küçük olmasa bir araba da ona alır ama daha onüç yaşında... dedi.

Karım bana:
— Öyleyse Hakkı beyler değil, bizim Lâmia'lar olacak... dedi.

Konuşkan adam:
— Yalnız araba olsa neyse, Harbiye'de bir kat aldığı yetmiyormuş gibi, Ankara'da da bir apartman yaptırmış, hem de altı katlı... Bunlar neyle olur kuzum? Onun yerinde olan memurlar, oturdukları evin kirasını zar zor veriyorlar.

Konuklardan biri:
— Demek buralarda oturuyor bu adam? dedi.

— Evet...
— Ay, çok merak ettim, kimdir?
— Yooo, adını söylemem, dedi-kodu olur.

Karım bana:
— Memursa Lâmia'lar da değil, sakın Basri beyler olmasın... dedi.

Konuşkan adam:
— Bu da fakirdir, fukaradır, demiyor, kim önüne gelirse rüşvet alıyor. Hadi yalnız zenginlerden alsa neyse ne...

Bir hanım:
— Pek merak ettim, kimdir bu adam? diye sordu.

— Adı gerekmez. Bej renkli arabası var, karısının da vişne çürüğü...

Sofradaki bütün başlar birbirlerine eğildi, rüşvetçiyi tahmin için fısıldaşmalar oldu.

— Oğluna yeni aldığı araba da Şevrole, hattâ sarı, açıksarı...
Yine herkes birbirinin kulağına eğildi.

— Adını söylemeniz ne olur beyfendi.

— Mâzur görün, söyleyemem... Yeni apartmanını niçin Ankara'da yaptırmış, biliyor musunuz? Uzakta olsun da göze batmasın diye... Sanki herkesin gözü kör, kulağı sağır... Bütün bunları üç-dört yıl içinde yaptı. Dört yıl önce ondan bundan borç alır takardı... Hattâ bana da biraz borcu vardır da hâlâ ödemedi... Görülmemiş bir alçak! Harbiye'deki katla, Ankara'daki apartmanı karısının üstüne yapı-yormuş ki kışkuyu çekmesin. Sözde karısına miras kalmışmış da...

Yahu, onun karısını bilmeyen mi var, o kadını bardan almıştı. Kadın eskiden barda konsomatristi, yani herkesin kadını...
Yine sofradaki başlar birbirine yanaştı, yine ağızlar kulaklara dayandı. Karım da kulağıma yaklaşıp:
— Haa, anladım şimdi, dedi, Selim beyleri söylüyor.
— Onun bir oğlu var, kızı yok ki... diye fısıldadım.

Bir bulmacayı çözülemeye çalışır gibi, herkes o adamı bulmaya çalışıyordu.

Kadınlardan biri:
— Meraktan çatlayacağım beyfendi, ne olur kim bu adam, söyleyin! dedi.

— Yooo, adını söylemem... Rica ederim üstelemeyin... Neme gerek. Hani demin, kocasını aldanan bir kadından söz etmiştim ya... İşte o kadının kocası.

Bulmacayı çözülemek için yeni bir ipucu daha ele geçtiğinden yeni bir fısıldaşma daha oldu.

— Öyle bir kadına anasından miras kaldığına kim inanır. Anasını tanıyan, bilen çokook... Bohçacılık yapardı, evlere çamaşıra, tahtaya

giderdi. Oğlu için de hiç iyi şeyler söylemiyorlar. O yaşta çocuğun altına son model arabayı çekerse olacağı budur. Sapsarı bir oğlan. Oysa anası esmer, babası dersin iyice koyu esmer...

Karım:

— Bu sefer bildim, bildim, diye fısıldadı, ayol bu Handan'la kocası işte...

Konuşkan adam:

— Kır saçlı, yaşı da elliye geçti, dedi.

— Karısının mı?

— Hayır, kocasının. Karısı kırk yaşında ama, otuzbeşi geçmez. Olu-duka şışman, kısa boylu...

Birisi, dayanmadı:

— Hah, tamam... Ayten bu, val-lahi billâhi de Ayten... diye bulmacayı çözümlenmenin sevinciyle bağırdı.

Konuşkan adam:

— Saçlarını da kızıla boyatır has-pam... deyince, az önce sevinen kadın, düşüncüklüğüyle:

— Öyleyse o değil, dedi, yeniden düşünmeye başladı.

— Allaşınıza söyleyin, kim?

— Yoo, hiç öyle huym yoktur, adı bizi ilgilendirmez, neme gerek... Hepiniz tanırırsınız, adı önemli değil... Bir zamanlar sözü çok geçen bir bakan'ın da akrabasıymış u-zaktan. Efendim, bu herifte türlü kötü huy var. Muhabbet tellâllî filân da yapıyor ama, yüksek seviyede... Onun için de sosyete de mevki var... Giyimine pek düşkündür. Yaz, kış demez, o sıcak havalarda bile sınıksı boyunbağı takar, ayak-kabıları da her zaman pırıl pırıl boyalı... İki dirhem bir çekirdek...

«Artık tanımadınız mı?» der gibi bir hall vardı. Hepimiz aşırı meraka kapılmıştık. Kim olduğunu sorduğunda biz, o hep:

— Üstelemeyin, ne olur, adını söylemem. Rica ederim, üstüme varmayın... diyordu.

— Pekli, uzun boylu mu, onu söyleyin hiç olmazsa...

— Hayır, kısa boylu, onun için de daha çok, çubuklu, uzun çizgili desenli olan kumaşlardan elbise giyer.

«Hah, bildim!» diye bağıranlar gittikçe çoğalıyor, ama konuşkan adamın sonraki açıklamalarıyla yanlışlıklarını anlıyorlardı.

— Sabıkasının olduğu da söylenir, bir zamanlar dolandırıcılıktan mı, yoksa sahtecilikten mi, işte öyle bir suçtan hapse bile girmiş de, sonra mahkemesi sürerken af kanunuyla, mahkûm olmadan hapisten kurtulmuş. Kısacası her türlü rezillik var bunda...

Konuşkan adam, dedikodu olmasının diye bitürlü adını açıklamadığı adamın kim olduğunu bulamıyoruz diye bize yavaş yavaş kızarıyordu.

— Dört katlı bir apartmanın üçüncü katında oturuyor, dedi, apartmanı, köşede, bakkalın karşısında... Mozayik kaplı bir apartman... Hattâ apartmanının bahçesinde mavi ortancalar dolu...

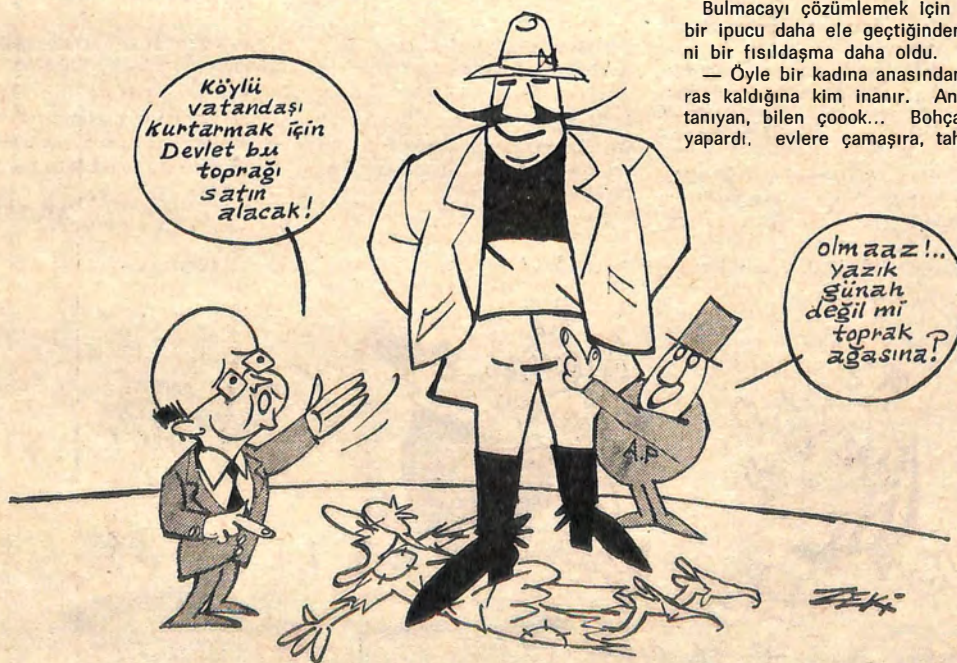
Salondakilerin hepsi birden:

— Hah!... Şakir beyle karısı Selma... diye sevinçle bağırdıktan sonra rahat bir soluk aldılar.

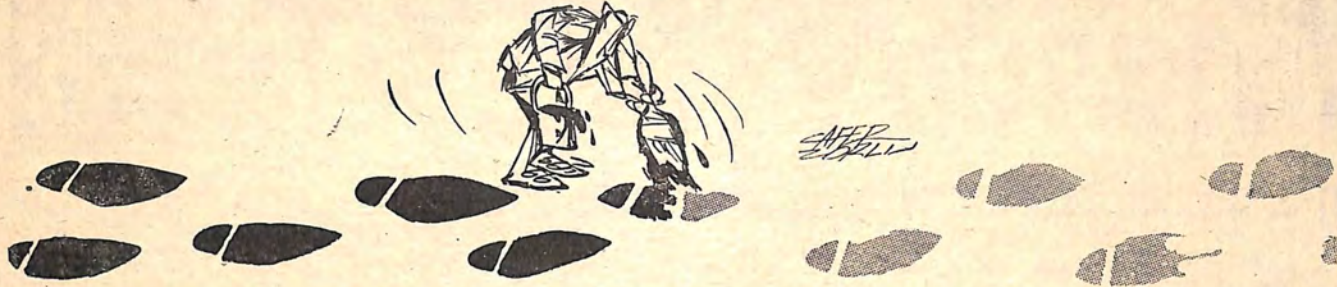
Konuşkan adam:

— Neme gerek, dedi, ben söylemiş olmayayım da... Adı gerekmez, bana ne? Yoo, boşuna üstelemeyin, adını söylemem.

AZİZ NESİN

A.P. toprak reformunun uygulanış şekline karşı çıktı. — Gazeteler —

Atatürk İlkelerini Belirleme Komisyonu çalışmalarına başladı. — Gazeteler —

DUYDUNUZ mu?

Millî Eğitim Bakanlığında, Atatürk ilkelerini tesbit edecek bir komisyon kurulmuş. Komisyon üyelerinin isimleri bir liste halinde düzenlenmiş. Bir de kokteyl yapılacaktır. Bu iş için de bir davetli listesi düzenlenmiş.

Bilirsiniz, bir yerde liste çöğaldı mı, bunlar hemen birbirine karışır.

Burada da öyle olmuş ve: Atatürk İlkeleri Komisyonu diye Basın'a, kokteyl davetlilerinin listesi verilmiş. Ve işte böylece:

Kokteyl davetlileri, oturdukları yerde Atatürk İlkelerini saptayacak olan komisyon üyeleri olmuş.

Neyse ki sonra işin farkına varılmış ve düzeltilmiş.

Ama, ya farkına varılmasaydı ne olurdu?

Kokteyl davetlileri, Atatürk ilkelerini saptamak için komisyon toplantılarına çağırılırlardı. Ta ki o zaman da şöyle sahneler cereyan edebilirdi...

Kokteyl davetlisi komisyon salonuna girdiğinde, kendisini karşılayan görevliye:

— İyi güzel ama, bu toplantıyı ne diye Bakanlıkta yaptınız anlamadım.

— Ne gibi beyefendi?

— Yâni bir gazinoda filân yapmış olsaydınız daha münasip olurdu demek istiyorum.

— Burası daha münasip değil mi beyefendi?

— Hiç sanmam... Bu gibi toplantılar hep gazino, otel salonu filân gibi yerlerde yapılır da...

Atatürk ilkelerini saptayacak komisyon görevlisi fena halde şaşırır ve içinden şöyle düşünür:

«Ne biçim Atatürk'çü bu?... A. dam gazino ya da otel salonunda Atatürk'çülük yapmak niyetinde. Zaten memleketi bunlar bu hale getirmediler mi?... Otel Atatürk'çülüğü olur mu hiç?...»

Böyle düşünür ama, tabii renk vermez.

— Vallahi bilmem beyefendi! Bakan bey böyle münasip gördüler de...

Bu defa kokteyl davetlisi kendi kendine söylenir:

«Ne olacak, bu Bakan eski Plâncı. Kimbiller yine ne plânı var. Her halde masraf olmasın diye kokteyli gazinoda değil de, Bakanlıkta yapıyor. Öyleyse bu adam bize içki de vermez.»

Fakat o da içinden geçirdiklerini söylemez ve başka bir şey sorar:

— Viski var mı?

— Nerde?... Atatürk ilkeleri arasında mı?

— Yok efendim!... Atatürk ilkeleri arasında viski ne arar?... Burada var mı?

— Sanmam...

«Tamam» der içinden kokteyl davetlisi. «Kabahat bende ki sor-

LİSTEİ

dum. Adam, masraf olmasın diye Bakanlıkta kokteyl yapıyor, biz viski soruyoruz.»

Sonra da karşısındaki görevliyi gözden geçirir:

«Bu adamda hiç de öyle kokteyl teşrifatçısı hali yok. Amma da ciddi. Sınav gözlemcisi midir nedir?»

Atatürk ilkelerini saptayacak komisyon görevlisi de onu gözden geçirir:

«Bu adamda Atatürk'çüye benzer bir taraf yok. Tam eyyâmci. Kim seçmiş bunu acaba?»

Birbirlerini süzme işi bitince görevli:

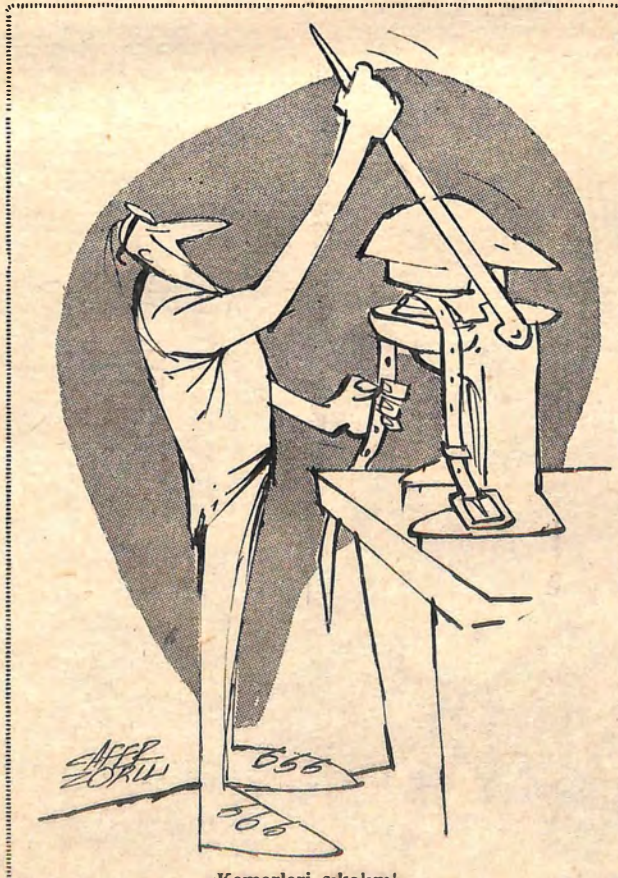
— Masaya buyuramaz mısınız beyefendi?...

Kokteyl davetlisi bu davet üzerine sevinir ve içinden:

«Nihayet bir kadeh bir şey içip, ıkl lokma bir şeyler yiyeceğiz» diye geçirir. Fakat sevinçi fazla sürmez. Masayı görünce fena halde bozulur:

— Bu ne biçim masa böyle?

— Niye beyefendi? İşte dört ayaklı kocaman bir masa.

«Kemerleri sıkalım!»

— Fakat üstünde hiçbir şey yok.

— Lâzım olan her şeyi koyduk.

— Yok canım!...

— Sigara, sigara tablası ve su dolu sürahiler var ya...

«Vay canına!» der içinden kokteyl davetlisi. «Adam bize kokteylde su içirecek. Hesabılığın bu kadarı da olmaz artık. Vâkıa Maliye Bakanı «Durumumuz hiç de iyi değil» dedi ama, bu kadarı da fazla. İnsan iki şişe votka da mı alamaz...»

Fakat bozuntuya vermez ve hattâ kokteyl diye çağırıp da kendisine su ikram etmeye kal kanları bozmamak için şöyle der:

— Ne iyi ettiniz de böyle bir toplantı düzenlediniz.

— Büyük bir ihtiyacı karşılık verecek bu iş.

— Anlamadım...

— Efendim, memleketin böyle bir şeye büyük bir ihtiyacı vardı da...

— Memleketin neye ihtiyacı vardı?

— Böyle bir toplantıya.

— Demek bu toplantıdan büyük faydalar umuyorsunuz?...

— Hiç şüphemiz olmasın. Bu iş artık memleket için bir ölüm kalım meselesi haline gelmiş bulunuyor.

— Bu toplantı?...

— Bu ve bunun gibi yapılacak olan toplantılar.

«Adam çıldırması» der içinden kokteyl davetlisi. «Memleketi kokteyllerle kurtaracağımı sanıyor. Bu kadarını Memleketi bile yapmamıştı.»

— Şu halde bizlerden çok şey bekliyorsunuz?...

— Tabii değil mi?... Yoksa sizi ne diye buraya çağırıldım?...

«Eyyvah! Adam bağış toplayacak galiba?»

— İyi ama, ya gelmeseydik?...

— Biz, hepinizin vatan sevgisinden eminiz.

«Adam kokteyle gelmeyi vatan sevgisi sanıyor anlaşılan.»

— Teşekkür ederim ama, ben şahsen bu toplantı ile vatan sevgisi arasında hiçbir ilişki görmüyorum.

— Ben büyük bir ilişki görüyorum.

— Ne gibi?...

— Bu toplantılarda, Türkiye'yi kurtaracak olan Atatürk ilkelerini tesbit edeceğiz.

— Anlamadım?...

— Atatürk ilkelerini tesbit edeceğiz, dedim.

— Bu, sulu kokteylde...

— Ne kokteyli?...

— Bizi buraya kokteyl için çağırdınız mı?...

Mehdi ZİT

UYKU İLÂÇI MUZAFER İZGÜ

UYKUSUZLUKTAN sarhoş gibiydim. Yâni ya omuzuma dokunmasa farkına bile varmayacaktım.

— Yahu, dedi, bu ne hal? Ne bu böyle sarhoş gibisin?

— Ne diyorsun kardeşim, dedim, bir türlü gözümde uyku girmiyor ki.

— Neden?

— Basit canım...

— Anlatacaksın...

— Kardeşim vallahi billâhi basit...

— Basit de madem halin ne böyle? Anlat anlat açılırsın...

Başladım anlatmaya:

— Önemli değil son zamanlarda oldu bu bende. Geceleri kafamı yatağa koyar koymaz, gündüzkü meseleler geliyor aklıma, ondan sonra uyuyabilirdim uyu.

— Ne gibi meseleler?

— Günlük meseleler canım? Örneğin müdür bana bir şey dedi değil mi, ben de sustum değil mi, işte akşam olup başımı yastığa koyunca başlıyorum, neden ben de şöyle demedim, neden ben de böyle demedim diye, içim içimi yemeğe... Ondandan sonra uyuyabilirdim uyu...

Güldü arkadaşım:

— Demek bu? dedi.

— Bu ya...

— Kolayı var azizim... Bak anlatayım sana... Aynen senin gibi, ben de bu haller olmuştum... Sen yine iyi, başını tutup gezebiliyorsun, ben onu da yapamıyordum. Gece oldu mu, başlıyordum yatakta ona buna veritirmeye, tâ gece yarısına dek. Amma değil gece yarısı, sabaha dek verip veritirsen insanın içi rahat etmiyor ki... Bu durumdan karım da, annem de şikâyetçi olmaya başladılar. Hatta zavallı karım yatakta bu kendi kendime konuşmalarından korkmaya bile başlamıştı. Bir

ara doktora gideyim dedim, doktor dediğin şey dünyanın parası. Söyleyeceği de belli:

«Gönülünü ferah tut, her şeyi aklından çıkar, birden ikiyüze dek say, kendini ilk bir denizin üstünde düşün, şu hapları da yatmadan önce yut.»

Amma biz yine de hanımla validenin sözünü tutup doktora gittik. Tamam, aynen düşündüğüm gibi, bi yanlışlıkla ki; adam, dörtü ze kadar say, dedi, sonra kendini bir köy evinde rahat bir yatağın içinde düşün, nah şu hapları da ardarda yut, dedi...

Gece oldu, başladım saymaya. Dörtüztü oldu uyku yok, bindörtüztü oldu uyku yok, beşbine vardım gene uyku yok... Hele, dedim kendi kendime, bir de şu köy evini deneyeyim... Ben şimdi köy evindeyim, altımda rahat bi döşek, dışarda hafif bir rüzgâr... Pekiyi amma, bugün manavın attığı kazık, kesekâğdının dibine doldurduğu çürük domatesler... Haydi Allahım bir uyku... Yi ne rakamlar, bir iki üç beş yedi on beş... Yine köy evi, rahat bir döşek, dışarda hafif bir rüzgâr...

«Pekiyi ulan namussuz, demedin mi kendi kendine eve gidince bu adam kesekâğdını boşaltacak, dibindeki çürük domatesleri göreceksin diye?»

Hey Allahım uyuyabilirdim uyu!... Gelsin deniz fash... Denizin üstünde bir şişme yatak, yatağın üstünde ben, hafif hafif sallanan su... Ninni de yarım ninnili...

«Pekiyi dünyanın en namussuz insanı, hiç çürük domates o fiyatı satılır mı? Sende din iman vicdan denen şeyden eser yok mu?»

Birden kalktım yataktan... Giyinmeye başladım. Karım:

— Nereye? diye sordu.

— Bırak beni, dedim.

— Gecenin ikisinde nereye gideceksin?

— Bırak, dedim.

Annem uyandı... Karım, annem, ikisi iki taraftan dizlerime yapıştılar:

— Ne olur gitme! diye.

— Yahu bırakın, bir yere gideceğim yok...

— Öyleyse biz de gelelim seninle...

— Olmaz...

Kaçar gibi çıktım evden... Gittim dosdoğru manav dükkânına... Çok beklemedim, biraz sonra gece bekçisi geldi.

— Bekçi efendi, dedim, senden bir ricam var, evde bizim valide hasta, belki de son nefesini veriyor, zavallı kayısı diye sayıkladı, anıman n'olursun, acaba şu manavın evini biliyor musun?

Sağolsun adamcağız, başladı tarif etmeye:

— Şuradan gidersin, ilerde önüne bir çeşme gelir, ordan sağa dön, bir gazino olacak, onu geç, ondan sonra sola dön, ya beş numaralı ev o lacak, ya da yedi, sorsan söylerler...

Adama teşekkür edip koşmaya başladım... Sağa döndüm, gazinoyu geçtim, sol taraf, çaldım beş numaranın kapısını... Biraz sonra yaşlı bir kadın açtı kapıyı:

— Hanım teyze, manavın evi burası mı? diye sordum.

— Yoo, bitişik, dedi.

Bastım ziline yedi numaranın... Biraz sonra içerden bir ayak sesi geldi, salonun lambası yandı, kapının kilidi döndü, çivit mavisi pijamasıyla manav karşımda, amma a-

damin gözlerinden uyku akıyor:

— Ne var? dedi.

— Tuuu, dedim suratına, ulan sen ne namussuz, ne aşşalık, ne düzen. baz herfin birisin ulan!... Ulan hiç eve gidince bunun dibini boşaltırlar demedin mi ulan?... Ulan kanı bozuk, ulan pis herif, ulan mendebur herif!...

Yürüdüm birden... Adam uyku sersemi ki ne olduğunu anlayamadı. Şöyle bir arkama baktım, dikilmiş, şaşkın şaşkın olduğu yerde sallanıp duruyor... Sonra eve geldim... Zavallı karımla valide heyecan içinde beni bekliyorlar:

— N'oldu, nereye gittin? dediler.

— Hiç, dedim, eczaneden esşalı bir ilâç aldım...

Amman kardeşim sorma, daha kafamı yastığa koyar koymaz horlamaya başlamışım... Bir uyku, bir uyku, tam mesainin başlamasına yarım saat var beni uyandırdılar:

— Kalk gecikiyorsun, diye...

Kardeşim dünya varmış be... Sanki o günü uyku uyumamış, anandan yeni doğmuşum... Vardım daireye, çakı gibi... Amma bilirsün bizim müdürü, aldı beni karşısına:

— Niye geç kaldın?

— Beyim!...

Söyletmez ki lâf:

— Susun rica ederim susun, bir daha geç kalırsanız hakkınızda soru açarım.

Neyse, oldu yine akşam, koyduk biz yine başımızı yastığa...

«Ulan pekiyi, ben niye demedim bu adama, sen her gün geç kalıyorsun» diye?

Say bakalım, bir iki üç beş yedi onbeş...

«Geç kaldığı gibi, bari yerinde o tursa, ya şefin odasında, ya da dört kâtipinin olduğu odada...»

Köy evindeyim, altımda rahat bir yatak, dışarda hafif bir rüzgâr, uzaktan köpek havlamaları...

«Ahlâksız herif, o kâtipeler geç kaldığında ağzını açmıyorsun ya, kabahatimiz erkek olmak mı?»

Denizin üstünde şişme bir yatak, hafif bir rüzgâr... Rüzgârla beraber yatak bir o yana, bir bu yana, uyu yavrum ninni, uyu aslanım ninni...

«Pekiyi ulan müdür denen kereste, ben hiç bugüne değin geç kalmış mıydım ki, daha ilk geç kalışta, senin hakkında soru açarım... diyorsun? Görmedik mi yâni seni, o dul kâtipbeyi sıkıştırırken, ha görmedik mi? Ahlâksız herif!...»

Kalktım yine deli gibi...

— Eyvaaaah, dedi karım...

— Mahvolduk, dedi annem...

— Bu geceleri gezer oldu... Başrı nereye gidiyorsun gecenin tiğinde?

— Eczaneden ilâç alacağım...

— Biz de gelelim...

— Yoo, olmaz... Ben hemen gider gelirim...

Atladım bisikletime, evim gibi biliyorum müdürün evini. Vardım kapısına, dokundum zile... Yaşlı bir kadın açtı kapıyı:

— Ne istiyorsun evlâdım? dedi.

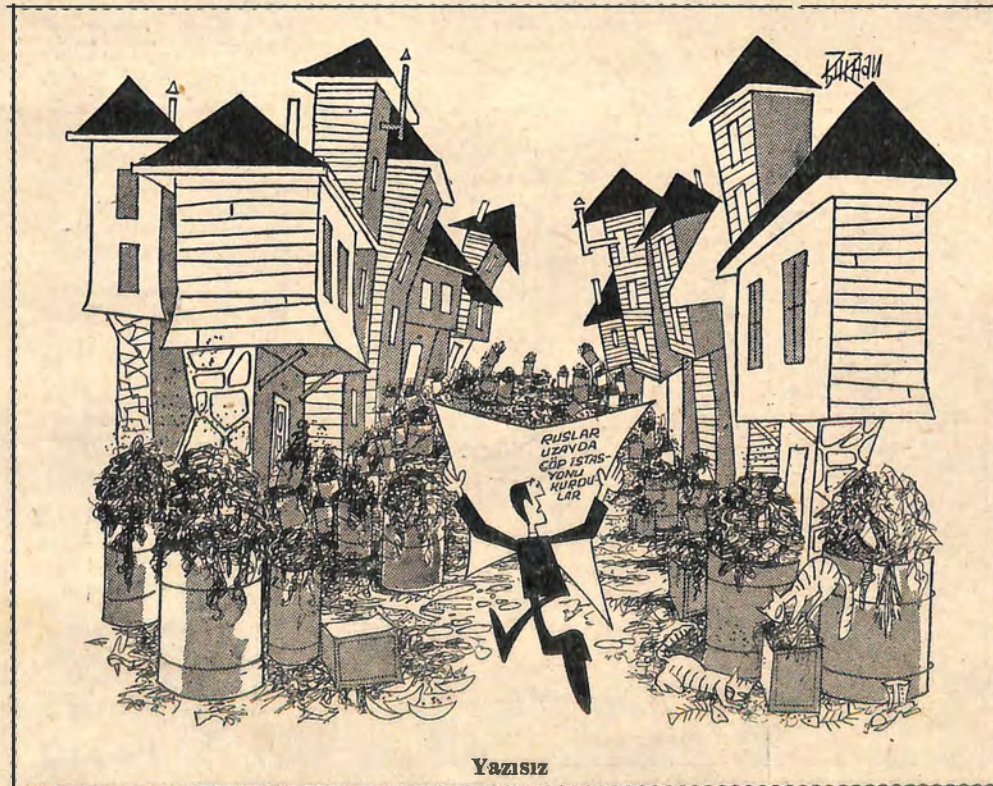
— Müdür bey yok mu? dedim.

— Var, dedi.

— Çağırır mısınız?

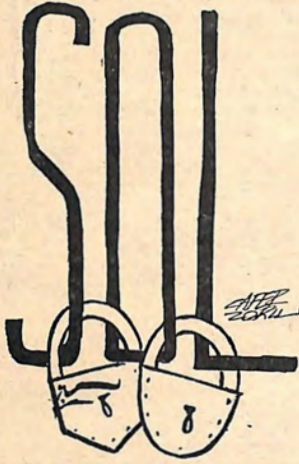
— Uyuyor amma şimdi...

— Biliyorum amma çok önemli teyze...

Yazısız

ASIRI

Yazısız

— Madem önemli çağırayım, dedi ve gitti.
Biraz sonra baktım bizim müdür ropdöşambriyla kapıda:
— Ne istiyorsunuz Basri bey?
— Siz, dedim, siz geç kalmıyor musunuz sanki? Hem de her gün...
— Ne oluyorsunuz? dedi uyuklu gözlerle...
— Bilmiyorum muyum sanki o dul kâtibeyi sıkıştırdığını, ha, sıkıştırıyor musunuz? Bağırayım mı şimdide burada?...
— Sus sus, dedi, eliyle işaret ederek, arkada kayıncımdem dineiyor, sabahleyin konuşalım...
— İnsan biraz utanır beee! diye bağırıp ve yürüdü...
Eve geldim, daha azizim başımı yastığa koyar koymaz fışış... Aman Allah, uyku ilacı ki, ne uyku ilacı... Devrili gün pazar olduğu için inanmazsın tâ ikindiye dek uyumuşum... Karım, valide iki tarafımdan dürterek zorla uyandırdılar beni Karım:
— Amman ne tesirli uyku ilacıymış bu, bundan bir daha yutma, seni iki gün iki gece uyutacak, dedi.
Annem:
— Amman oğlum, uyur kalırsın da öyle, sonra biz ne yaparız? dedi
Müdürü merak ediyorsun değil

AKBABA - LOTO

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA bu yıl elli yaşına basacak. Bu yaşta başka bir dergi tanıyor musunuz? Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir. Elli yılda elli bin tirajı aşmıştır AKBABA. Bütün dünyada, hattâ Batı medeniyetinin mizah kültürüyle ünlü İleri Ülkelelerinde bu yaşı ve bu tirajı bir araya getirmiş bir mizah dergisi yoktur. Her bir AKBABA'yı bir ailenin okuduğunu düşünürsek, yarın milyona yakın vatandaşımızla her hafta buluşuyor, her hafta gülüşüyoruz demektir. AKBABA bu yarın yüz yıllık sürekli ve şerefli hayatı sizin sevginize borçlu. Bizim kalemlerimiz ve fırçalarımız bu sevgiden güç almıştır, cesaret almıştır, şevk almıştır.

Sevgili AKBABA okurları,

Bu sayımızdan itibaren hepini zin seve seve katılacağı yepyeni bir yarışmaya başlıyoruz:

AKBABA - LOTO

«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla hem gülecek, hem eğlenecek hem de

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA LOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 karikatür yayınlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA LOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu keserek, bir lirahık posta puluyla beraber bir zarfa koyup,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecektir ve her hafta değişik konuda karikatürlerle bir de AKBABA LOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LOTO kuponunu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA LOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edebileceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 5.000 liraya kadar kazanma şansları olacaktır. Onüç kuponu da doğru dolduran okurumuz 5.000, oniki kuponu doğru dolduran 1000, onbir kuponu doğru dolduran 500 liralara kazanacaktır. Ayrıca 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA LOTO kuponlarını doğru dolduranlar arasında kur'a çekilecek ve okurlarımız 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralara kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

«ASTRONOT NİYAZI!»

mi? Pazartesi günü daha sabahtan çağırırdı beni makamına. Halimi hatırımlı sorduktan sonra, bir de kahve ısmarladı...

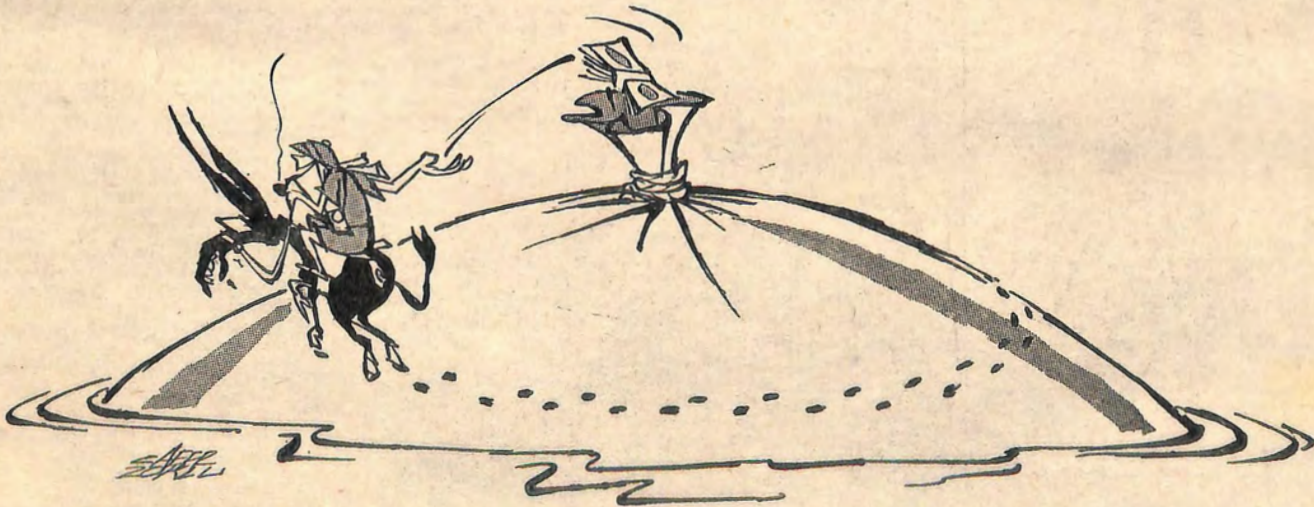
Eh kardeşim işte oymuş, o gündən sonra ben iyice alıştım bu ilaca. Gündüzden kafam kime bozuldu ve ben ona hiçbir şey söyleyemedim

değil mi, akşam da tuttu bu yüzden uykum kaçtı, tamam, gece yarısı dayanıyorum kapısına, gündüz söyleyemediğimi gecenin ikisinde üçünde söylüyorum... Hem bunun bir önemli yararı da şu ki, adamlar sana aval aval bakıyorlar, bir şey söylemiyorlar. Onlar uykudan ayılıp ken-

dilerine gelinceye dek, sen de çoktan eve varmış oluyorsun. Sana öğüdümler, sen de benim gibi yap, o zaman ne uyku ilacına gerek kalır, ne doktora, ne de deliler gibi gece yarılarda yatağın içinde oturup, bine onbine dek saymaya...

Muzaffer İZGÜ

Büyükada'da eşeklerle tur atan turistler döviz bırakıyor. — Gazeteler —

Yazısız

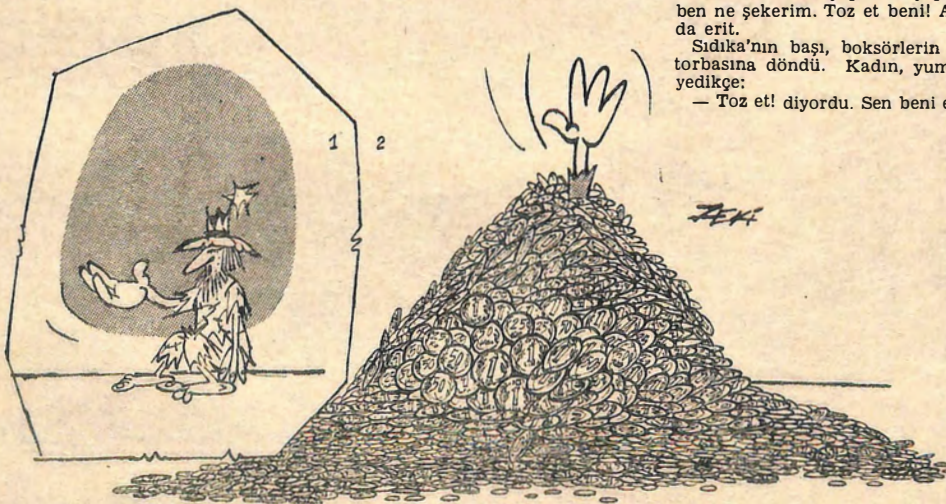
Kadın nasıl dövülür?

YALÇIN KAYA

DELİ Rıza, hesabı istedi. Garson: — Rica ederim, ağbi! dedi. Beriki, başkalarının da duyması için sesini yükseltti: — Ulan oğlum, benim boğazımdan bugüne kadar rüşvet geçmedi. Hesabı getir, yoksa rüşvet teklifinden seni içeri alırım. Garson, elini sivil giyinmiş yaşlı polislin omuzuna değdirerek: — Peki ağbi, peki! dedi. Patron duyarsa kızar ama, senin dediğin olsun. — Oğlum, elâlem patronla arkadaş olduğumuzu bilmez, ileri geri konuşur. Hesap? — Ne getirmiştiğin ağbi? — Şiş, piyaz, pilav, tavuk, rakı. Ha, bir şişe de su. — Seksen, otuz, elli, yüz: İki lira altmış kurusu ağbi. — Kazıklamıyorsun inşallah. — Yok ağbi, rica ederim. Ben almayayım diyorum ama... Deli Rıza, lokantadan çıkarken başkomiserle karşılaştı. Başkomiser sordu: — Nereye Rıza ağbi? — Vallah bey, nereye gideceğimi ben de bilmiyorum. Eve gitsem, karıyı pataklayacağım. Şarkılı bir yere gitsem, en az üç liradan çıkacağım. Bara gitsem, kızlara da bir şey ısmarlamak gerek. O da şöyle böyle beş kâğıt. Biliyorsun, elimde bin lira zor geçiyor. — Gel, bize gidelim. Karı anne. sinde. Çekeriz. Evde biraz rakı var. *** — Yeter, içme artık. İçkiyi sen den kışkandığın için değil. Bırak, karamnda kalsın. — Emredersin başkomiserim! — Rıza ağbi, beni kırıyor suni Ben sana bugüne kadar emirlik tasladım mı? Söyle, tasladım mı? — Taslayamazsın ki... Bana Deli Rıza derler, oğlum. Öyle bir şey yaptın mı, duvara mihlarmı seni. — Yaparsın ağbi, yaparsın. — Aklınca beni idare ediyorsun. Ulan, ben de senin gibi karı kölesi olsaydım, on kere başkomiser olurum. Ben karıya pıpsıp yapmam. Vurdum mu, yıkardım. Genç adam güldü: — Onu herkes yapıyor ağbi. Ama senin gibi Osmanlı usulü yapmıyor. — Nah yapıyorsun! Sen, karıya parmağınla vuramazsın.

— İyi, sen öyle bil. Yaşlı polislin içine kurt düşmüş-tü. Soran gözlerle: — Kim, sen ha?! dedi. Nah!... — Tamam ağbi, tamam. Haklısın. Rıza, rol yapmayı bıraktı: — Peki, karı mahalleyi ayağa kaldırmıyor mu?... Dinine yandığının, benimkinden bir ses var, bütün Ak-saray uyanıyor. Bu ottan terfi edemiyoruz ya zaten. — Nasıl olduğunu sana başka bir zaman anlattım. Şimdi içkiçilisin. Fakat Deli Rıza'nın meseleyi başka zamanlara bırakmaya niyeti yoktu. Anlattırdı. *** Anahtarın kapıda çıkardığı sesi duyan kadın, yorganı başına iyice çekerek en makbul duaları mırıldanmaya başladı. Belâ geliyordu. Kimbilir yine kimlerin ve nelerin acısını kendisinden çıkaracaktı. Çok talihsizdi. Halbuki anne ve babasından beddua da almamıştı. Biraz sonra yine konu komşuya rezil olacaktı. Aslında kocası birçok bakımlardan iyi bir adamdı. Eve iyi bakar, yaşına rağmen kendisiyle sık sık sevişirdi. Ah, içmese, bir de döv-mese! Kadının et ve kemikleri şimdiden sızlıyordu. Rıza, her zamanki gibi oda kapısını çarparak kapatmamıştı. Elektir-gi de yaktı. Sessizce soyunup ya-tağa girdi. Sıdika hanım endişelen-di: Yoksa zavallı hasta mıydı?... Belki de içmemişti. Konuşturup ne-fesini koklamak istedi: — Geldin mi? — Hee! Sen daha uyumadın mı? İçmişti. — Komşu yine azıttı da. Gramo-fonu daha yeni kapattı... Sen keyif-siz misin? Sesin bir tuhaf. Adamın elini belinde hissetti. — Yok, maşallah, iyiyim. Sen na-sılsın? Kadın sokuldu. Arzulu bir şüphe içindeydi: — Eh, bildiğin gibi. İşinden falan atmadılar ya? — Yok daha neler. Korkma, at-mazlar. Çünkü atıldılar mı, terfi et-tirmemek zevkinden mahrum kalır-lar. Sıdika biraz daha sokuldu. Gece-liği titriyordu: — Peki, neyin var? Rıza da sokuldu: — Neyim var, neyim yok, daha öğrenemedim mi? Küçük bir sessizlikten sonra: — Artık sana el kaldırmak yok! diye ekledi. Tövbe ettim. Yalnız sen de damarına basma. Kadının parmakları adamın sır-tında dolaştı: — Hangi damarına? Sıdika'yı kendisine çeken Rıza: — Gel anaç kuşum! dedi. Artık on-dan konuşmayacağız. — Suyu ocağa koyayım mı? — Sonra. Önce benim ocağı ateş-le. Karısının yanaklarını öpmeye baş-ladı. Elini tumbul kalçada dolaştırarak: — Sende de esaslı tencere var ha, dedi. Öbürü kıkır kıkır kaynadı. Bacak-larına korkunç bir çimdik kondu. Bu adam sevişirken hiç çimdikle-mezdi... Kadın tekrar kıkırdadı. Yirmi yaş gençleşmiş bir sesle ve cevabını hiç merak etmeksizin sor-du: — Niye tövbe ettin? Rıza, daha kuvvetli bir çimdik at-tı. Mahalleli gibi titreyen karısının suratına iki tokat indirerek: — Yavrum, sende ne yanak var!... diye söylendi. Sıdika, kocasının bıyıklı ağzını ya-naklarına sürdürdü: — Senin onlar! diye fısıldadı. Yanaklarına iki tokat daha indi. — Canım acımıyor ya? dedi adam. — İh, çok güzel seviyorsun. Da-ha sev. Beni hiç böyle sevmemiştin. Şimşek çaktıran iki tokat daha... — Hah böyle! Hadi ne duruyor-sun? Beni çıldırtacak mısın? Bacak-larımı da okşa. Sonra karnımı da... Karısının bacaklarını ve karnını yumruklayan Rıza: — Böyle mi? diye sordu. — Böyle, adamım böyle!... Ah, sen ne tatlı oldun be! Niye tatlı oldun? Niye tövbe ettin?... Evvelce ne fe-naydın. İnsan, şeker karısını döver mi?... Böyle sever. Kadının kafasına okkalı bir yum-ruk indi: — Ben kesme şekerden hoşlan-mam! dedi Rıza. Seni toz edip öyle yiyeceğim. Yumruktan ve aşktan sersemleşen Sıdika inleyip: — Ye, dedi, ye! Seninim! Beni toz etti Döme de ne yaparsan yap. Bak ben ne şekerim. Toz et beni! Ağzın-da erit. Sıdika'nın başı, boksörlerin kum torbasına döndü. Kadın, yumruğu yedikçe: — Toz et! diyordu. Sen beni evvel.

ce böyle sevmezdin. Sade dövderdin. Toz et!... Ah, ne iyi yaptın da tövbe ettin!... Karnımı da okşa! Yediği son darbeyle kadın yatak-tan aşağı yuvarlandı. Adam, onun üstünde tepindi. — Toz et beni!... dedi Sıdika. Pudra şekeri yap! O zaman daha güzel eririm. — Ama bağırarak yok ha. — Niye bağıracağım?! Döv-müyorsun ki, bağırayım. Hadi! Kadın, kendisinin havalandığını hissetti. Duvara çarpınca yere yığıl-di. — Ah, ne güzel seviyorsun! diye mırıldandı. Daha daha! Bu sefer karşı duvara doğru uçtu. — Yaşa delikanlım! dedi kadın. İçim ılık ılık akıyor. Yalnız bir da-ha beni dövmeyeceğin yemin et. Torunun başına yemin et! — Dövmek yok artık. Böyle seve-ceğim. — Beni severken pencereden aş-ğı atsana. Ah, ne diye üçüncü kat-ta oturuyoruz sanki. Hep o körola-sıca topalın işi. Yoksa beşinci katı alıyorduk. Olsun, kollarının arasın-dan uçuktan sonra üçüncü kat, be-şinci kat farketmez. — Olmaz. Halk sokağa toplanır. — Bahçe tarafına at bari. — Orada da odunlar var. — Olsun. Bir şey olmaz. Benim canım sevmek istiyor. Hadi! Yok-sa tımarhaneyi boylarım. Pencereyi açtı: — Gel bak ne güzel olacak. Gözlerini yuman Rıza, karısını iti-verdi. Kadın hiç haykırmadı. Hava-yı kucakladı. Sonra patates çuvalı gibi süratle odun yığınlarının üstü-ne düştü. Karşı apartmanlardan bi-rinden bir çığlık koptu: — Yetişin, biri pencereden düştü! Yetişin ayol! Yaşlı polis, şaşkınlıktan ne yapa-cağını şaşırıldı. Bahçeye doğru ko-şarken merdivende karısı ile karşı-laştı. Kadının bir bacağı aksıyordu. Topuğu kan içindeydi: — Kim o deli Allahşakına? dedi. Hevesimi kursağımda bıraktı. Hal-buki ben bir daha istiyordum. Gel biz de içeride sevişiriz. Gel delikan-lım! — Ayağın kanıyor. — Yok, eski yara o. Düşerken tır-nağım la kabuğumu kaldırdım. Geç-miştir diye... Geçmemiş. Kanayan J. Ayağını sardırarak istemedi. Ko-casını yatağa çekti: — Sırtımı okşasana. Karnımı ok-şadığın gibi... Yumruk, ciğerini söktüyordu. — Ohhh, böyle işte! Bir daha! Toz et beni, güzel delikanlım!... Yumruk fırtınası arasında cankur-tarının sesi duyuldu. *** Hastahane başbaşa kalmışlardı. — Demek bacağın kırılmış. Ben sana dedim ama... Sıdika, kocasının elini kalbain üstüne bastırdı: — Sevişirken her şey olur. Zorla-masalar, gelmezdim. Ne güzel se-vişıyorduk. — İç kanamasından korkuyorlar-dı. Sıdika birdenbire: — Emekliliğini istesene sen, dedi. O zaman bütün gün evde olursun. Hep sevişiriz. Hiç böyle sevişmemiş-tik. Parayı düşünme, yeteririz. Hay-ri de yardım eder. Zaten bana söz vermişti. Biraz sonra kocası gidiyordu. Ka-dın sordu: — Neden tövbe ettiğini söyleme-din hâlâ. — Hiç işte! Böylesi daha iyi diye düşündüm. Alçı bacağımı öteki bacağına yas-layan kadın: — Hadi güle güle! dedi. Çıkınca, bir adağım var, onu yapacağım. Dul kadınlara sofraya hazırlayacağım. Da-yağı bıraktın diye... Yalçın KAYA

— Piyasada para bolluğu var. —

Her hafta bir olay

Semih Balcıoğlu

VALLAHİ ŞEREF BEYCIİM, BİR
TARAFTAN SEVİNİYOR BİR TARAF
TAN DA KARA KARA DÜŞÜNÜ.
YORUM ŞU YAZ GE-
LİNCE..

... DENİZ AKLINA GELİNCE,
GİRMESİN BİLE GEL DE
SEVİNME.

... MUĞLUKLAR AKLINA GE-
LİNCE DE KARA KARA DÜŞÜN
MEMEK ELDE DEĞİL..

ÇOK HAKLISIN KADRI BEY,
ŞU GAZETELERE BAKIYORUM
DA KUPONDAN GEÇİLMİYOR.
HADI KAT'A ALIŞTIK AMA,
ARKADAN YENİLERİ
SÖKÜN ETTİ.

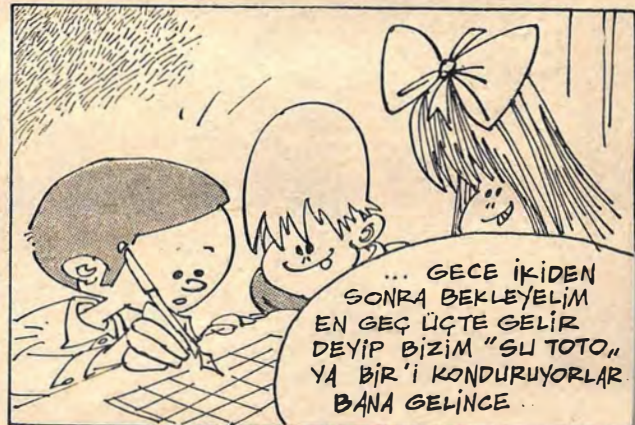

... KİMİNDE OTOMOBİL, KİMİNDE
DÜKKAN DERKEN. KİMİ DE İŞİ
ÇİFTLİĞE KADAR İLERLETTİ MA-
ŞALLAH..

... BİR İSTANBUL OKURU OLARAK,
İNSANIN GÖZÜ İSTER İSTEMEZ
"SU KUPONU"NU ARIYOR.

ÇOOOK DOĞRU ... BİZ ARTIK EVDE
"SU TOTO" OYNAYIP EĞLENİYORUZ.
NE YAPARSAIN BAŞKA ÇARE YOK
HANIM BENDEN ALIŞTIĞI İÇİN
HER ZAMANKİ GİBİ "GELMEZ
O" DİYOR VE İKİ OYNUYOR.
ÇOCUKLAR DA ..

... GECE İKİDEN
SONRA BEKLEYELİM
EN GEÇ ÜÇTE GELİR
DEYİP BİZİM "SU TOTO"
YA BİR'İ KONDURUYORLAR
BANA GELİNCE ..

BENDE.. HIÇ MERAK
ETMEYİN. AMA YİNE DE
BELLİ OLMAZ DEYİP
SIFIR OYNUYORUM.

PEKİ, SONUNDA
KİM KAZANIYOR.
?..

KİM KAZANACAK ?..
KAPICININ OĞLU TABİİ.
TENEKESİ İKİ LİRADAN BİR
YERLERDEN BULUP BULUŞTURUYOR ..

SEVGİLİ...

BRIGITTE'im düşümde hep sana sarılırım,
Yurda gelirken bende kalmazsan darılırım,
Konuğum olmaz isen vallahi kırılırım,
Çok sıkıldım, gel artık sayende açılırım!

Sevgili B. B. ciğim,
Seni bekleyeceğim!
Sinema denilince akla geliyor adın;
Allah seni yarattı... Sensin doyulmaz kadın...
Yıllar yılı durmadan gerçek aşkı aradın,
Ne yazık ki sen beni bir türlü bulamadın!
Ben sana B. B. ciğim,
Kalbimi vereceğim!

Geometrilere yok sendeki yuvarlaklar,
Venüs'ü kuskandırır o şahane bacaklar,
Ellerim saçlarını okşayıp tutacaklar,
Bu şiiri yazdırdı o aralık dudaklar...
Duy beni B. B. ciğim,
Şiir söyleyeceğim!

Distel, Vadim, Sachs, Rizzi, Kalt... Geçti defterine...
Bunlar duyduklarımız... Diğerleri kaç tane?
Böyle fırsat bir daha geçmez asla eline:
Aldanmazsın güzelim, gel bir de beni dene...
Sevgili B. B. ciğim,
Ben seni öpeceğim!

Alışmışsın sen Cannes'a, alışmışsın sen Nice'e...
İstanbul'u gez de gör, benziyor mu Paris'e...
Ne güzeldir Ege'miz, gidelim Marmaris'e;
Mavi gök, mavi deniz... Yetmez mi ikimize?
Güzelim B. B. ciğim,
Seni gezdireceğim!

Kaybolan Sovyet uzay ilim adamı, Londra'daki sevgilisine
gitmiş. — Gazeteler —

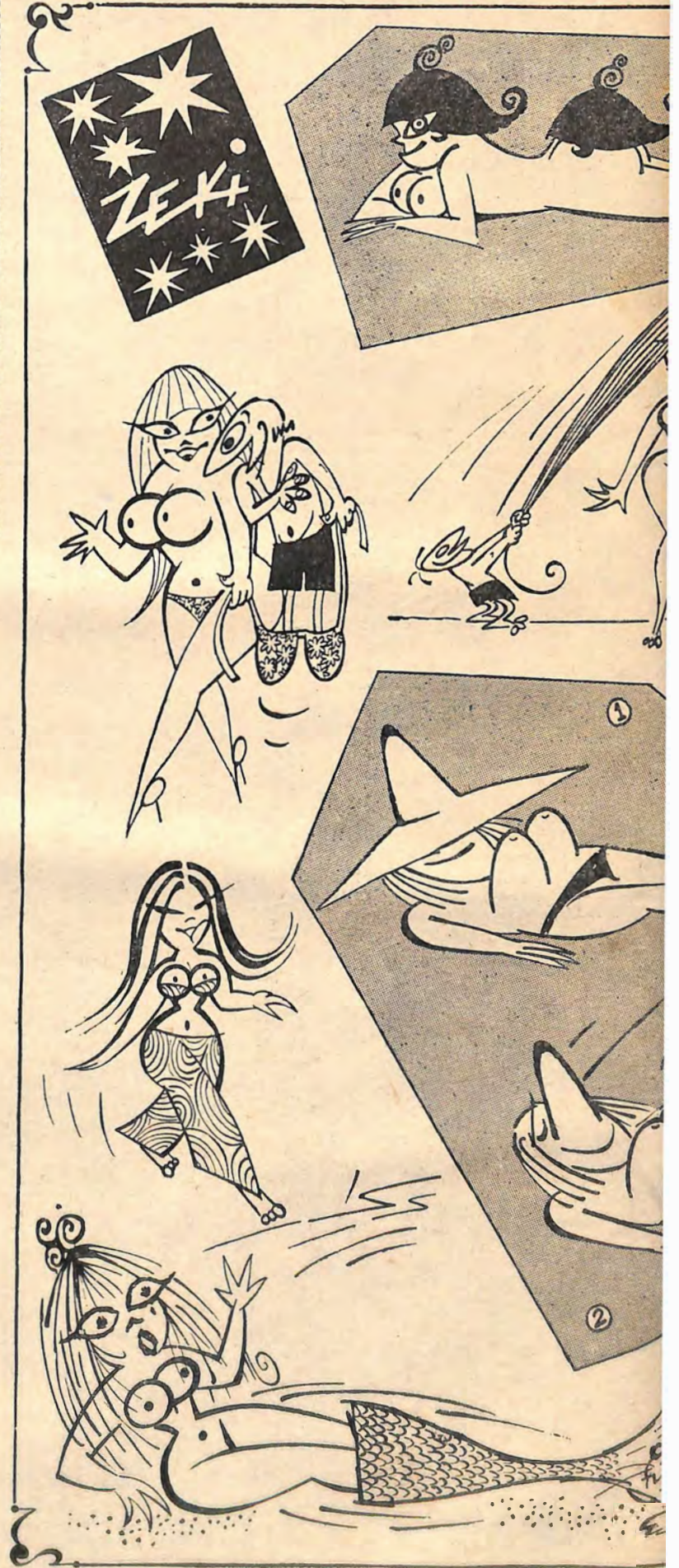

Yazısız

FİŞİZ SÂBIKALILAR

Geldi yaz, artık plajlar dolacak
Bol bol aşk alış-verişi olacak
Kadınlarda cilve, naz ve konuşan gözler
Erkeklerde değişmeyen klasik sözler:
Dalga olsam
Kum olsam
Köpük olsam
Doyasıya sarsam seni
En güzel şarkılarla çağırırsam seni
Bak!.. Mehtapla doğuyor aşkımız
Ruhlarımıza doluyor aşkınız...
Ve sanacaklar doğan aşklar ölümsüz
Aşkların poliste parmak izi yok belki
Ama hepsi sâbıkalı, hepsi ömürsüz.

Memduh Şevket ORÇUNSEL

... B. B. CİĞİM

Marmarist'en sonra da ver elini sen Bodrum...
Gazeteler yazarlar, TRT. yapar yorum,
Senin aşkınla geldim, seninle gidiyorum:
B. B. Jet'aime, I love you, ben seni seviyorum!

Bebeğim B. B. ciğim,
Seni hep-seveceğim!
Gelen her yabancıda vardır içki merakı,
Şampanyaya benzer mi iç de bak Yeni Rakı,
Neşeden tutturursun Fransızca bir şarkı,
Senin gibi güzelin neşe elbette hakkı...
Ben aşkı B. B. ciğim,
Seninle içeceğim!

Balığımız namıdır: Barbun, çupura, orfoz...
Bulunur soframızda karides ve istakoz,
İstakozun üstüne gezdiririz biraz sos,
Foto muhabirleri patlatırken bir bir poz...

Biricik B. B. ciğim,
Seninle güleceğim!
Başbaşa kalmak için açalım aşka yelken,
Bir ada bulacağız bir gün şafak sökerken,
Gözünde güneş doğar saçlarını öperken,
Ömrüm orada geçsin B. B. seni severken...

Çiçeğim B. B. ciğim,
Sevdim, hep seveceğim!
BRİGİTTE'im, aşkımız mutluluk getirecek,
En büyük aşkı bana dudakların verecek,
Öyle bir seveda ki bu son nefese sürecektir,
Unutma ki Mukadder hep seni bekleyecek!
Sevgili B. B. ciğim,
Seni bekleyeceğim!

Mukadder ÖZAKMAN

— Et çok pahalı. —

— Bırak hanım... Çocuğa et yediremiyoruz, bari burada rahat rahat seyretsin!..

SİNEKKAYDI TRAŞ

Dudağın öpücüğü varken alev alev yanan
Traşlı yüzlerde şu sineği kaydırmak niye?
Espri değil bu, biz oluruz bir gün aldanır
Öpmez kadınlar ÖPÜCÜKKAYDI TRAŞ olmadık diye.

YÜK

Omuzunda DÜNYA vardı heykellin
Oylesine gerçek
Her gelen günü daha zor taşıyordu
Kendi yaşamı çok ağırdu demek!

Memduh Şevket ORÇUNSEL

SİZİN İÇİN

KUZUDAN DEVEYE

Bademciklerinden rahat sız olan bir hasta, doktora gider, şikâyetlerini anlatır. Aynı zamanda şişmanlıktan da yakınmaktadır.

Doktorla konuşurlar:
— Ah doktorcuğum, bir zayıflasam, şimdi tam 100 kiloyum, 1,50 boy'a bu kilo çok olsa gerek.
Doktor sorar:
— Zayıflarsan ne yaparsın?

Hasta büyük bir iştahla:
— Vallahi kuzu keserim doktor bey, der.

Bir müddet sonra tekrar doktora giden hasta, bademcikleri alındıktan sonra daha da çok şişmanlamıştır.

Yine aynı deri ve yakınamaz:

— Ah, bir zayıflasam...
Doktor dayanamaz:
— Bu sefer zayıflarsanız, korkarım kuzu yetmiyecek, bir deve kesmeniz icabedecek, der.

Güler ÇIRAK
Ege Ü. Fizik Tedavi R. Sekreteri
Tepecik/İZMİR

YETER ALLAH

Evliliğimizin ilk yıllarında hanımın akrabalarını ziyaret ediyoruz. Köydeki dayılarına gittik. Yenge nin üç kızından sonra olan oğlan çocukları yaşamamış. Köylük yerde az çocuğun oldu mu, iki ayagın bir pabuca girer. Yengeye salık vermişler: Dünyaya gelen çocuklara Dur'la başlayan isimler verin diye'

Bir oğulları olmuş, adını Durhasan koymuşlar. Ardından Duralı, Dursun, Durmuş, Duran sökün edip hepsi de yaşamış. Biz oradayken bu öyküyü anlattı ve eliyle karnını göstererek ilâve etti:

— Doğacak bu çocuğun adını Yeter Allah koyacağım.

Ömer EREN
Bahçederesi Köyü İlkokulu Md.
SİLİFKE

YUTMADIK

Adamın biri atını bir müşteriye satmaya çalışıyordu: «Safkan Arap atıdır beyim, hiç düşünmeyin!...»

O sırada oraya bir adam daha geldi. Atın dişlerini, ayaklarını uzun uzun inceledi. Sonra da satıcıya sokularak:

«Ben baktım, pek de safkan değil galiba atınız!... dedi.

Satıcı gülümseyerek adamın kulağına fısıldadı: «Rahmetli annesi biraz hoppa mizaçlıydı da...»

Erhan ÖCAL
1671 Sok. No: 63, Daire: 4
Karşıyaka/İZMİR

— Baksana, çocuk uyuyor ayol! Biraz yavaş bağır!..

ARTIK DEĞİL

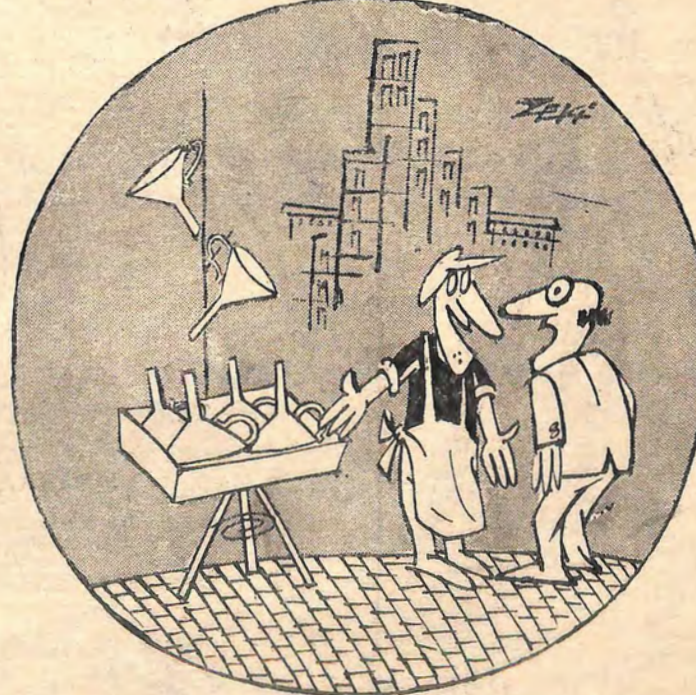
Görev icabı, onbeş gündür köyüne gidememiştım. Ninem, bu ayrılık sebebiyle çok özlemiş olacak ki, eve gelince hemen bir tava yumurta pişirip önüme koydu. Henüz yemek yediğim için hiç iştahım yoktu. Ninem benim yemediğimi görünce:

— Hadi yesene oğlum, diye ısrar ediyordu. Ben de:
— Yeni yedim, yemiyeceğim artık, dedim.

Ninem yalvarmasına devam etti:

— Vallahi billâhi artık değil, yeni pişirdim oğlum!...

II. İbrahim TOKER Okuma Yazma Okulu, 4. Bl. Öğretmeni DENİZLİ

— Huni olarak mı kullanacaksınız, yoksa şapka olarak mı?.. Ona göre fiyat söyleyeyim!..

ÖLDÜĞÜM BİR ŞEY DEĞİL...

Geçen sene köyümüze su getiriliyordu. Köyümüzün akıldanesi Ahmet Ağa ile bir kaç kişi su kaynağını iyice derinleştir. mek için toprak hafriyatında çalışıyorlardı. Hafriyat 4,5 metreyi bulmuştu.

Kazı devam ederken, kenara yığılan toprak üzerlerine kayar. Orada çalışanlar kendilerini zor kurtarırlar.

O zaman Ahmet Ağa:
— Öldüğüm bir şey değildi ama üzerimde kaçak tabanca vardı, der.

Selâhattin MİS
Kuşoturağı Köyü İlkokulu
Müdürü TURHAL

AT

İhtiyar bir deli ve doktoru hastanenin bahçesinde dolaşıyorlardı. Biraz ötede de bir başka deli emekleyerek sırtındaki arkadaşını taşıyordu. Bizim ihtiyar deli, doktora dönüp:

— Bak, ne fevkalâde bir at değil mi? diye sordu.

Doktor cevap verdi:

— Ama binicisinde iş yok!...
Erhan ÖCAL
1671 Sok. No: 63, Daire: 4
Karşıyaka/İZMİR

COĞRAFYA DERSİNDE

Erzurum'un Kerahor köyünde öğretmen, coğrafya dersinde öğrenciye sorar:

— Bak şimdi sana bir tek soru soracağım. Bilirsen sınıfı geçersen, yoksa kalırsın: Söyle bakayım, Avusturya'nın başşehrinin adı nedir?

Çocuk şaşırır, gayri ihtiyari:

— Viyana, şimdi ben ne yapacağım? der.

Bunun üzerine öğretmen:

— Aferin oğlum, geçtin, der.

Süleyman ALICI
Topçuoğlu Mah. Tohumcu Sokak No: 19
ERZURUM

HORTLAK KORKUSU

Olay, Erzurum'un Tortum kazasında geçer. Uç arkadaş, gece mezarlıkta anı geçerken aralarında şöyle bir konuşma olur:

— Uşağ ya ölümler hortlarsa neydu? Üle Mahmud elham bülür müstün?

— Yoğ...

— Üle İbrahim sen de mi bilmürsün?

— Bilmürdüm emme ü. nittüm...

— Elese neydek?

— Üle durun hele, bir çare buldum. Gelin ellerimizi yere koyup üle yürü. yek ki bizi eşşek sananlar!...

Süleyman ALICI
Topçuoğlu Mah. Tohumcu Sokak No: 19
ERZURUM

Bir gayri pazar

BURHAN ESEN

BOŞ vakitlerimi tiyatroya gide- rek, sinema adlı karanlık ma- garaya girerek horcamam. Ca- num eğlenmek mi istedi? Soluğu Bitpazarı'nda alırım...

Pazar değil, bedava lünapark... Ne ararsan bulunur, derde deva- dan gayri. Başka deyimi ile derdi de, devayı da bulabilirsiniz orada.

En akla gelmedik şeyler pazarlan- mıştır. Satıcısı da, alıcısı da bir â- lemdir. Kaçak maddeleri de, kaçak- çıların kendisini de bulabilirsiniz. Bitpazarı'nda, «bit» ten gayri ne varsa emrinizdedir. Yalnız eşyalar eski değildir. Paranın en fersudesi, en yırtığı, üzeri bir parmak yağ tut- muşu dolaşır elden ele.

Adı Bitpazarı'dır, satıcıları yav- şak gibi sarırlar yakınıza: — Şu koltuğa bak bey âbi.

— Neyine bakayım? Kırılmadık yeri kalmamış. Yayları bozuk. Ku- maşının rengi atık.

— Bir kere üzerine otur.

— Sivri çivileri görmüyor musun yahu? Pantolonumu da yırtar, pan- talonunun içindekileri de...

— İnce çivi bunlar. Pire ısırtığı kadar bile acıtmaz!

— Bırak yakamı. Koltuk lâzım değil, dedik.

— Evdekilerin işine yarar. Hanım mutfaktan yorgun argın çıkmıştır. Taburenin üzerinde kahvesini içme- sin, güneştir Kurulsun koltuğa. Ok. kalı bir kahve. Gel keyfim, gel!

— Çenesi yetmiyor gibi, her gün kaba ellerime çivi battı... diye zırlı- tıya başlayacak!

— Bu koltuk başka koltuk. Yeni- si çok ama, böylesi yok...

— Haklısın. Daha madarası bulun- maz.

— Anam dul kalsın ki... tarihi kol- tuktur bu. Bu koltuk Habeşistan İmparatorunun. Benden elli kâğı- da al götür, Beyoğlu'nda beşbine kaparlar. Dörtbin dokuzyüzelli lira zararına veriyorum. Amacım sıftah etmek, para kazanmak değil. Parça- layayım mı?

— Neyi parçalıyorsun?

— Koltuğu. Böyle gitmez. Eve gi- dince marangoz çağırırsın, yerli ye- rine takar.

— Kalsın, istemez.

— Plâk vereyim. On tanesi beş kâğıt.

— Ne yapayım hurdaları? Nuh za- manından kalmış. Cızırtıdan başka ses vermezler...

— Ne eskisi âbicim. Kantocu A- melya'nın yeni doldurduğu: «Kadın asker olursa, öldürür erkekleri» bî- le var. Tamburi Cemil'in «Gelse o şuh meclise» plâğı da eski mi?

Yarı alaylı sordum: — Daha yenisi yok mu? — Var bey âbi, olmaz olur mu? Daha dün çıktı piyasaya. Kapaş ka- pış gitti. Bi tek kaldı elimde. Hafız Burhan okuyo. Ne gazel be. Koy gramofona. Al mendili eline. O söy- lesin, sen ağla: «Her yer karanlık... İETT. elektrikleri kesti, biz yandık». Sarayım mı?... — Lâzım değil. Çalacak pikabımız yok.

— Niye söylemezsin bey? Sana son model bi gramofon vereyim, gö- zün mal görsün.

Sandığa benzer kocaman bir ku- tu koydu önüme: — Köpek âbi...

— Ağzını toplasana sen!

— Yâni âbicim, köpek markadır bu.

— Gramofon dediğin zımbırtı böy- le mi?

— Borusunu bulamadık piyasada. Tenekeciye daha iyisini yaptırdım. Dur, boruyu takayım.

Soba borusuna benzer dirseklî, u- zun boruyu sandığa taktı. Sandığı

açtı. İçine plâğı oturttu. Sonra kur- maya başladı. Kahve çeker gibi, çey- rek saat devam etti kurma.

— Şimdi oldu, dedi, çalmaya baş- ladi.

— Hani ben duymuyorum ya?

— Kulağımı boruya daya bakalım. Azıcık daha sokul. Tamam. Ses ge- liyor, değil mi?

Borunun ucundan iğne cızırtısı ile karışık bir şeyler kulağımı tırmala- maya başlamıştı.

— Hadi sıftah edelim. At yitiliği, çoluk çocuk bana dua etsin.

— İstemem.

— Elli lira da vermiyor musun?

— İ-hh...

— Yirmi liraya sarıyorum...

— Kalsın.

Yürüyorum. Az ötede başka biri yakama sarılıyor:

— Tencere verelim!

— Ne tenceresi?

— Sizin evde yemek pişmez mi?

— Tost, sandviçle nefsimizi kör- letiyoruz.

— Daha ucuza yemek pişer bu ten- cerede.

En az yarım asır kullanılmış, di- bi delik, dibi kara, içi bakır.

— Et istemez bu tencere. Düdü- ğü falan yok ama, ne idüğü belli.

İyi dinle tarifesini. Önce içine su koyacaksın. Suyu koydun mu, koy- dun. İçine 250 gram kurufasulyeyi atacaksın. Attın değil mi? Yak al- tındaki ocağı gayri. Yağ, et, tuz is- temez. Bir saat kaynayınca yemek hazır. Çal kaşığı. Beş kişinin kar- nı doyduktan sonra, kedinin nafa- kası bile artar.

Tencere değil, Kırkharamiler ha- zinesi.

Bereket etrafımızı meraklılar çe- virmişti. Kalabalık arasında, sıvış- tım oradan.

Bu sefer yakamızı başkasına kap- tırmıştık:

— Takım elbise verelim. Bi tek kaldı.

— Bana hazır elbise uymaz.

— Bu elbise her bedene denk ge- lir. On sene giy, yeni diye götür babana sat. Amerikalılardan aldım. Amerikalı yüzbaşı üç yıl geymiş, es- kitememiş. Teğmene hediye etmiş. Üç yıl da teğmen sırtında taşıyıp,

— Trafik işi rahatladı...

— Ama, şoförlerin rahatı kaçtı!

gedikli çavuşa aktarma etmiş. Ge- dikli tepe tepe üç yıl kullanmış, on- başı noel hediyesi diye vermiş. Onbaşı iki yıl sürtmüş. Düşmesi bi- le düşmemiş. Erlerden birine:

— Ben emekli oluyorum, şu men- deburun hakkından sen gelirsın... de- miş.

Er; Yüksekalkdırım, randevu evi dememiş... Herif eskiyor, elbise te- rütaze.

— Yırtayım şunu, o benden kur- tulsun, ben de ondan... diye düşün- müş. Nasıl yırtarsın? Makas bile kesmiyor ki...

Takımın şansına bak. Düşe düşe bizim elimize, Bitpazarı'na düştü. Bizim kumaşları iki defa kuru sis- tem elbise yırtıcılarına verdin mi, üçüncüsünde iplik olarak teslim a- lırsın. Bu domuzu on kere temizle- yiciye ver, kılına hatâ gelmez. İki- yüz liradan paketiyyorum.

— Dur yahu... Acele etme. Bizim

bedenimiz Coni'lerinkine uymaz. Ko- caman göbeğimiz vardır, kısacık a- yaklarımız.

— Vücuda göre uzar, kısılır. Bil- diğin kumaşlardan değil. On sene giy. İkiye böl. Yarısını Bitpazarı'n- da, öteki kısmını Kore pazarında sat...

Yine etrafımızı meraklılar sarmış, ben yavaşça cızlamı çekmişim ara- dan.

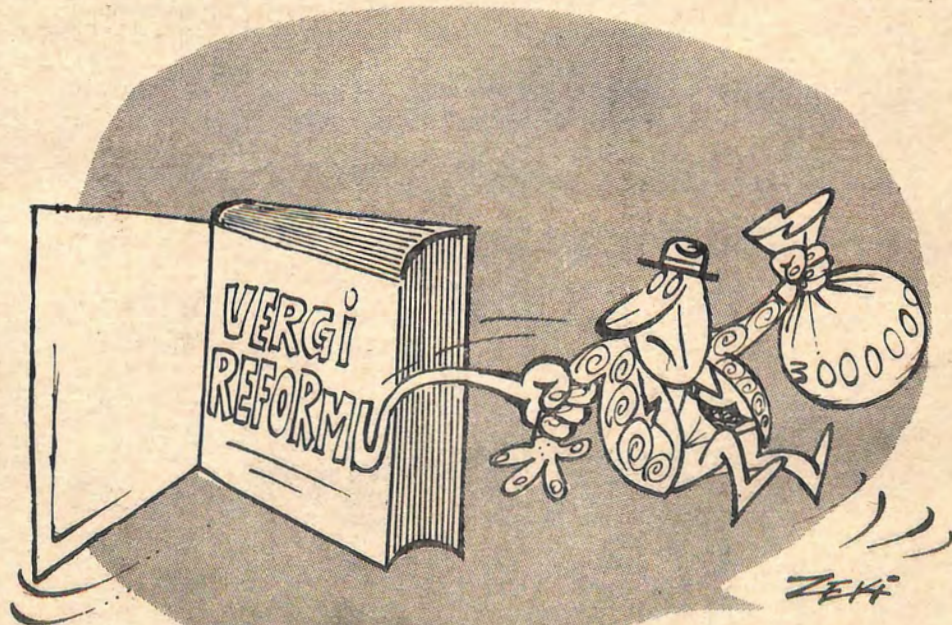
Bir şey daha söyleyim mi size? Mini etek de, maksî de Bitpazarı'na düşmüştü.

Ne çıkar bundan, diyeceksiniz.

Çıkan şu: Her iki eteğin de moda- sı geçmiş anlaşılan. Hazırların ha- nımlarımızı minisiz, maksisiz gör- meye.

Zaten kadınlara: «Eksik etek» de- mez miydik? Bizi yalancı çıkarma- mak için eteği atıverecekler bir ke- nara...

Burhan ESEN

— Hükümet vergi reformunu gerçekleştirecek. —

...biraz bakar mısınız? Sulhi DÖLEK

TEMBELLİĞİN YARARI

SABAHTAN akşama kadar yan gelip yatmak, düşünmeye bile üşenerek vakit öldürmek tembelliktir. Hepimiz biliriz bunu ve de tembelliğe, tembellere koro halinde atıp tutarız. «Bizim belimizi bükem tembellik» deriz. «Eller Ay'a, biz yaya... Bu kafayla ohhooo...» deriz. Nerede çaba içinde bir insan görsek gözlerimiz yaşarır. Gecisini gündüzüne katıp çalışanları saygı ile anarız. Çoğunlukla bu çalışan kişinin ne ile uğraştığını öğrenmeyi bile gereksiz buluruz.

Arkadaşlarımdan biri trenle Ankara'ya gidiyormuş. Elinde bir hesap cetveli, önünde kâğıt kalem... Yazıyor, çiziyor, hesaplıyor, yeniden yazıyor... Yüzünde de ciddi mi ciddi bir anlam... Kompartmandaki öteki yolcular onu böyle meşgul görünce, rahatsız etmemek için ne yapacaklarını bilememişler. Aralarında bile konuşmaz olmuşlar. Radyo çalan biri varmış, iyice kısımış radyosunu. Hepsi hayran hayran bizimkini seyreliyorlarmış.

Sonradan anlattı bana yol boyunca neyle uğraştığını... İstanbul-Ankara arasında demiryolu boyunca kaç tane telgraf direği olduğunu, her bir direğin yaklaşık hacmini, bütün bu direklerin kibritle sanayinde kullanılmış olsaydı kaç kutu kibritle kaçakacağını, bunlar için kaç kilo ecza gerekeceğini, bu kibritle kutu yapmak için kaç metre kare karton harcanacağını ve sonuç olarak bu kibritlelerin Türkiye'nin ne kadar zamanlık ihtiyacını karşılayacağını hesaplamış.

— Neye yaradı peki bu hesap? diye sordum.

— Yol boyunca hiç sıkılmadım, dedi. Üstelik de yolcuların sevgisini kazandım. Atom âlimine bakar gibi bakıyorlardı bana.

Neyle uğraştığını bilmiş olsalardı, atom bombasını tepesinde patlatmaktan çekinmezlerdi şüphesiz. Ama hiçbirini sormak zahmetine bile

girmemiş. Diyeceğim, bu hepimizde var biraz. Bir adamın boş durmasından hoşlanmıyoruz. Yine de yaptığı işin yararını zararını düşünmeyi bile istemiyoruz. Oysa çalışan görünmekle işe yarar olmak hiç de aynı şey değildir. Boş durmamak bir iyiniyet belirtisi olabilir belki ama, asıl önemli olan, çabamın hangi yönde harcandığıdır.

Adam çıkmış padişahın karşısına:

— Bir hünerim var, onu göstereceğim, demiş.

— Göster bakalım.

Herifçiğözü çuvaldızı dikmiş odanın orta yerine, eline de dikmiş iğnelerini almış... Üç metreden fırlatıyor iğneyi, çuvaldızın deliğinden geçiriveriyor.

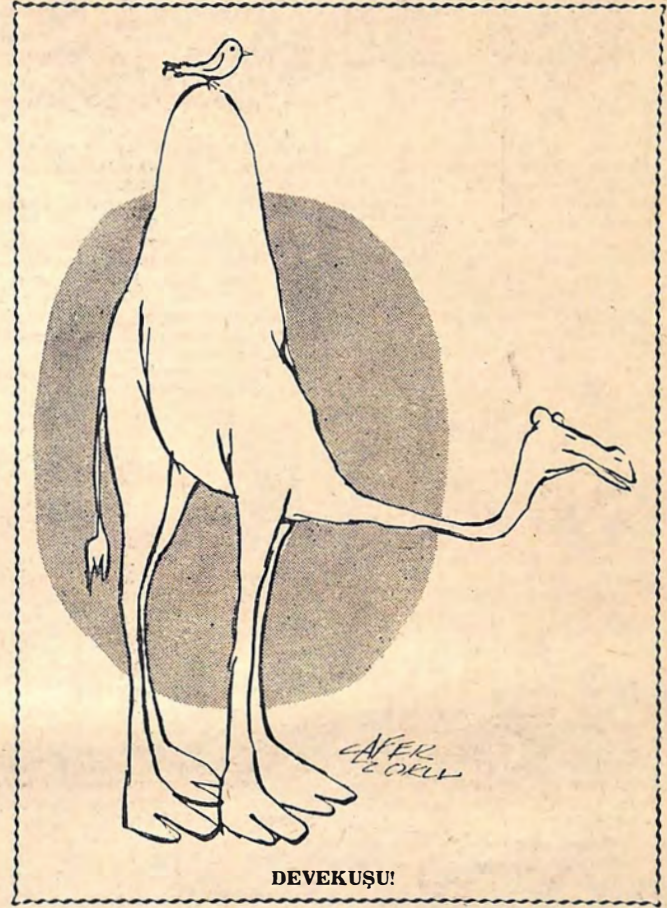
— Aferin! demiş padişah ilkin. Bunu kimse yapamaz kolay kolay.

Adama yüz altın verdimiş. Hemen ardından da:

— Yıkın rezil! diye gürlemiş. Vaktini boş yere geçirdiği için yüz sopa vurun.

Yüz sopanın acısının çabuk geçeceği, ama yüz altının parıltısının uzun süre devam edeceği düşünülürse padişahın fazlaca yufka yürekli davrandığı anlaşılır. Sonuç olarak adamı mükâfatlandırmıştır yine. Kovmakla yetinmesi daha uygun olmaz mıydı?

Bazan da yapılan iş gerçekten yararlıdır da, o anki ihtiyaca karşılık verir türden değildir. Söz gelimi yabancılara dil bilmek iyidir. Ama çoluk çocuk aşıktan zırlarken sevgili babalarının evin bir köşesinde Çince çalışması karın doyurur mu?... Ya da ne bileyin, bakkal alacağını istemek için dayanmış kapıya, evin reisi ise «Gürültünün İnsan Sağlığına Etkileri» diye bir kitap okuyor. Örnekler o kadar çoğaltılabilir ki... Ve çevremizde bu örnekleri uyan o kadar çok kişi görebilirsiniz ki... Asıl sorun da tembellikten değil, bu tür işgüzarlıklardan doğar. Tembelin tembel olduğunu bilir, ona göre davranırsınız. Ama delicesine bir çaba içinde olan birini kınamak çoğunlukla elden gelmez. «Boş durmuyor ya» der geçeriz, «uğraşıyor adamcağız». Yerinde dursun böyle uğraşma. Yararsız işlerle zaman kaybedeceğine bacak bacak üstüne atıp sigarasını tellendirsün, daha iyi... Hiç değilse gerçekten bir şeyler yapmak isteyenleri engellememiş olur.

DEVEKUŞU!

re davranırsınız. Ama delicesine bir çaba içinde olan birini kınamak çoğunlukla elden gelmez. «Boş durmuyor ya» der geçeriz, «uğraşıyor adamcağız». Yerinde dursun böyle uğraşma. Yararsız işlerle zaman kaybedeceğine bacak bacak üstüne atıp sigarasını tellendirsün, daha iyi... Hiç değilse gerçekten bir şeyler yapmak isteyenleri engellememiş olur.

Pervaneyi bilirsiniz. Eskiden şirlerde falan mumun çevresinde dönermiş. Şimdi uygarlık ilerledi, e-

lektrik ampulünün çevresinde dönüyor. Hiç izlediniz mi hareketlerini? Ne yapmak istediğini kendisi bile bilmez gibidir. Işığın çevresinde döner, döner... Avizeye çarpar, yanına konar, sonra yine dönmeye başlar.

Pervaneye kimse kıyamaz. Çünkü boş yere harcadığı çaba kendi çabası ve boş geçirdiği zaman gene kendi zamanıdır. Ama insanlara gelince iş değişir. Çabanız topluma adanmışsa ve sizin boşa harcadığınız zaman, zamanın büyük değer taşıdığı bir toplumun yitireceği zamansa, dilediğiniz gibi davranamazsınız. Sizin hatalarınızı başkaları çekmek zorunda değildir. Kendilerinden hizmet beklendiği halde çuvaldız deliğinden iğne geçirmeye çalışanlar, ve ballarının ağır olacağını unutmamalıdır. İster temizlik işçisi olsun, ister politikacı...

Sulhi DÖLEK

★

Helâlınden

Tabancasını çekerek kuyumcuya dalan gangster, vitrinin en göz alıcı yüzüğünü göstererek sordu:

— Şu yüzüğün fiyatı nedir?

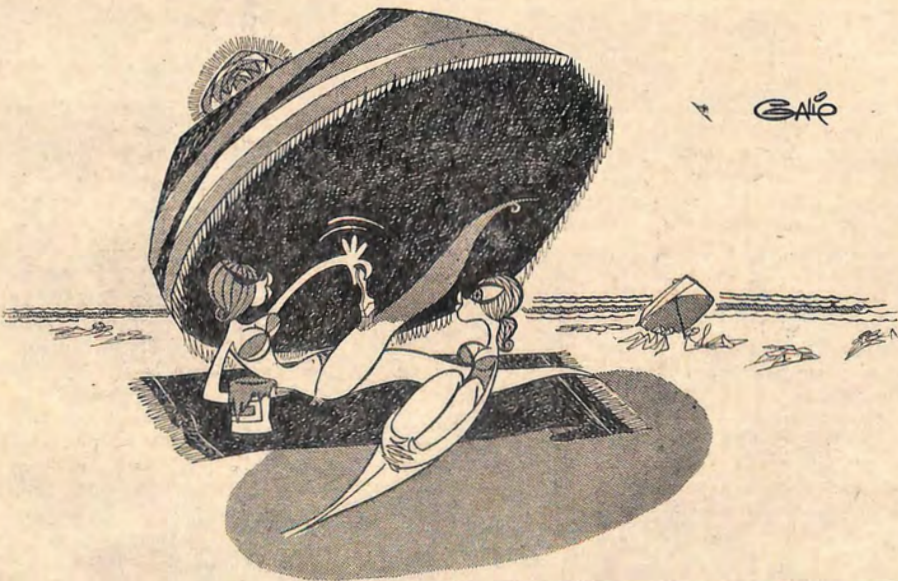
Ellerini havaya kaldıran kuyumcu korkuyla cevap verdi:

— Yedibin frank mösyö...

— Hadi hadi, yuvarlak hesap beşbin de, olsun bitsin!

— Güzel hatırlınız için beşbine de veririm mösyö.

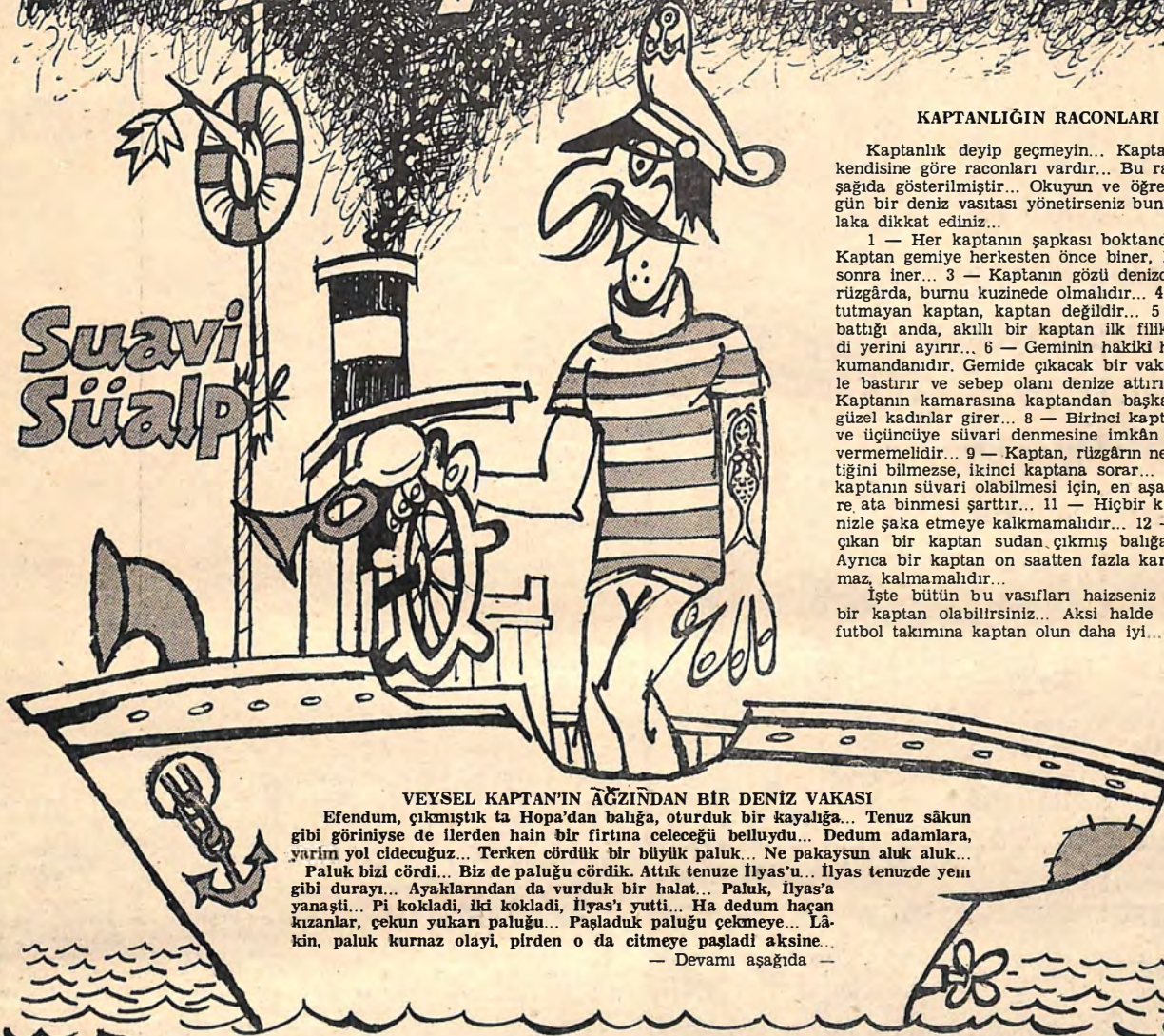
— Tamam. Yüzüğü sarın, etti. ketinin üstüne bir sıfır daha koyun. Zira bu yüzüğü anneme yaşı günü hediyesi olarak alıyorum ve bu sefer silah zoruyla değil, parasını sayarak aldığıma inanmasını istiyorum!

— Güzel yanmış görünmenin çaresini de bu şekilde hallediverdim şekerim!..

VEYSEL KAPTAN

Suavi
Sualp

KAPTANLIĞIN RACONLARI

Kaptanlık deyip geçmeyin... Kaptanlığın da kendisine göre raconları vardır... Bu raconlar aşağıda gösterilmiştir... Okuyun ve öğrenin... Bir gün bir deniz vasıtası yönetirseniz bunlara mutlaka dikkat ediniz...

1 — Her kaptanın şapkası bokaandır... 2 — Kaptan gemiye herkesten önce biter, herkesten sonra iner... 3 — Kaptanın gözü denizde, kulağı rüzgârda, burnu kuzinede olmalıdır... 4 — Deniz tutmayan kaptan, kaptan değildir... 5 — Gemi battığı anda, akıllı bir kaptan ilk fillikada kendini yerini ayırır... 6 — Geminin hakiki hâkimini ve kumandanıdır. Gemide çıkacak bir vakayı süratle bastırır ve sebep olanı denize atar... 7 — Kaptanın kamarasına kaptandan başka sadece güzel kadınlar girer... 8 — Birinci kaptan, ikinci ve üçüncüye süvari denmesine imkân ve fırsat vermemelidir... 9 — Kaptan, rüzgârın nereden estiğini bilmezse, ikinci kaptana sorar... 10 — Bir kaptanın süvari olabilmesi için, en aşağı on ke-re ata binmesi şarttır... 11 — Hiçbir kaptan denizle şaka etmeye kalkmamalıdır... 12 — Karaya çıkan bir kaptan sudan çıkmış balığa döner... Ayrıca bir kaptan on saatten fazla karada kalmaz, kalmamalıdır...

İşte bütün bu vasıfları haizseniz belki iyi bir kaptan olabilirsiniz... Aksi halde gidip bir futbol takımına kaptan olun daha iyi...

VEYSEL KAPTAN'IN AĞZINDAN BİR DENİZ VAKASI

Efendim, çıkmıştık ta Hopa'dan balığa, oturduk bir kayalığa... Tenez sâkun gibi görünyse de ilerden hain bir fırtına celegeği belliydu... Dedum adamlara, yarım yol cidecuğuz... Terken cördük bir büyük paluk... Ne pakaysun aluk aluk... Paluk bizi cördi... Biz de paluğu cördük. Attuk tenez İlyas'u... İlyas tenezde yem gibi duray... Ayaklarından da vurduk bir halat... Paluk, İlyas'a yanaştı... Pi kokladı, iki kokladı, İlyas'ı yutti... Ha dedum haçan kızanlar, çekun yukarı paluğu... Paşladuk paluğu çekmeye... Lâkin, paluk kurnaz olayı, pirden o da citmeye paşladı aksine...

— Devamı aşağıda —

Paluk bizim takayı çekeyi, piz paluğa asılayız... Pır o çekeyi, pır biz çekeyiz... Tenez karıştı... Dedum, ulan paluk, seni de bu cemiyeye çekmezsem, pana da Veyssel Kaptan temesunlar... Atladum soyunup tenez... Yüze yüze cıttım paluğun yanına... Pıçağumu

dayadum karnuna... Bir cart ettum... Yarıldı paluğun karnı... Kurtardum bizim İlyas'ı... Dedu bağa İlyas: «Kaptan ne rahatımı bozaysun... İçerde iki kişi daha vardır... Onlarla üç kol pişti oynayız da...»

HAYATI

Denizlerin ağababası Hızır Reis'in takasında doğan Veyssel Kaptan, palamar, babafingo, alarga, hissa gibi denizci tâbirlerini daha üç yaşında öğrenmiş, küpeşteden denize düştüğü anda da yüzümeye başlamıştır... Zamanla babasının mesleğine merak saran Veyssel Kaptan, ha buraya celene kadar çok tenezler yemiştir... İlk vazifesi Bahrisefit vapurunda lostramoluk olan Veyssel, ikide bir süvari köşktüne giderek dümen dolabını çevirmesini öğrenmiş; ileri, geri, tornistan, alabanda sancak, iskele alabanda kumandalarını öğrenip Balaban'da yaptırdığı kendi motoruyla denize açılmış ve domates, soğan, canlı hayvan taşımaya başlamıştır... Veyssel, imtihanla kaptanlığı kazanmış ve açık göz olduğundan bir takaya bir iki tane daha ekleyerek patron kaptanlardan olmayı başarmıştır... Denizi ve penizi iyi bilen Veyssel Kaptan, Ofli Emine adında bir kızıyla evlenmiş ve ondan, İlyas, Sefer, Rıza, ha buraya gelin, üç çocuğu olmuş, bunu zamanla Nazike, Fadile, Hanife adlı kız çocukları takip etmiştir... Hal ve Üsküdar Yağ İskeleyi arasında çalışan Veyssel Kaptan'ın takacılıktan sonra elden düşme Kaşkavalzadelerden Nurhan vapurunu almasın-

dan sonra kendini armatörler sınıfına soktuğunu görürüz... Fakat bu armatörlük 78 yaşındaki Nurhan vapurunun sıkı bir kareyelde İnebolu önlerinde batmasından sonra suya düşmüş ve vapurun içindeki Veyssel Kaptan ve başçarkçı Hüseyin'den başka kimse kurtulamamış, yüz büyükbaş hayvan Karadenizin köpüklü sularında kaynayıp gitmiştir... Zamanla yaşanan Veyssel Kaptan, artık işi oğullarına bırakmış, onları da kendi gibi kıyak birer kaptan yetiştirerek kendisi bir dolmuş motoru olarak keyif için Kadıköy — Köprü arasında çalışmaya başlamıştır... Fakat nedense Veyssel Kaptan kızlarını denizci ile evlendirmemiş, birini mühendise, birini manifaturacıya, birini de meyhaneciye vermiştir... Çünkü kendisi de akşamları kafa çekmeyi pek sever... Muhabbeti çok tatlı olan Veyssel Kaptan'ın damadı olan Şabahattin'in meyhanesinde her akşam sohbetleri zevkle dinlenir. Veyssel Kaptan'ın deniz hikâyelerini dinlemek için ta uzaklardan adamlar gelir... Veyssel Kaptan'ın halen Nurten, İlyas, Kâmil, Hayrettin, İsmail, Yunus, Hâdiye, Selim, Orhan, Salih, Cafer, Zeki adında torunları vardır...

Metin:

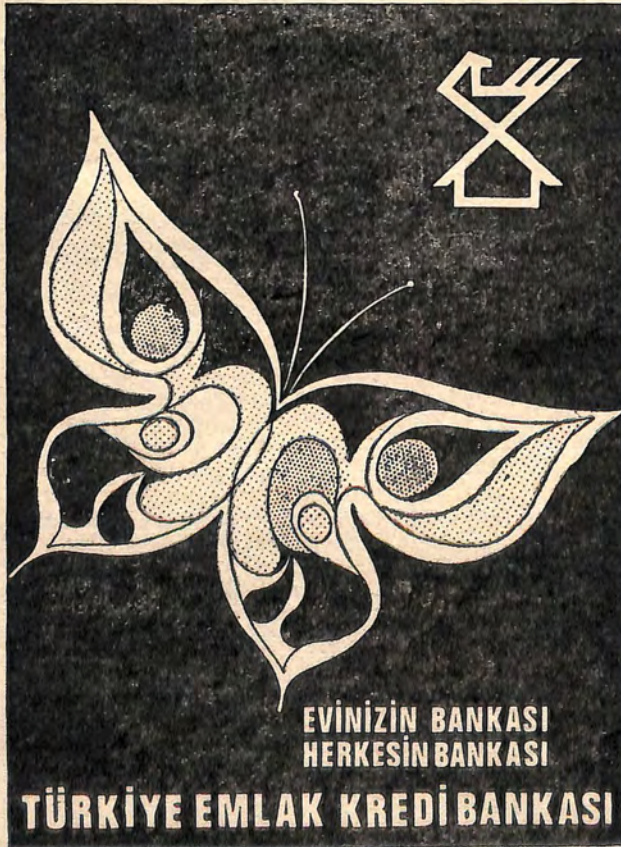
"Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı ekibi bana sıhhi ve kolay bir traş sağlıyor,, diyor,,

Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA 91 713

(Grafika : 935 — 96)

EVİNİZİN BANKASI HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 95)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 28 —

Saç yapısı, burun yapısı aynıydı. Hele dudakları, sanki ikisinininki de aynı fabrikadan çıkmış gibiydi. Ama vücudu benzemiyordu, hiç benzemiyordu. Bir kez bu kadının göğüsleri ufacıktı. Sonra, bacakları da pek dolgun değil, zayıftı. Resim hatası olarak mı bilinmez, göbeğinin üzerinden, göğüslerinin arasına dek, upuzun bir yarık uzanıyordu sanki. Orası, içine çökmüştü. Oysa ki, Dilber'in ki dümdüzdü. Kahvecinin ayak seslerini duyunca resmi yerine bırakıp, çekmeceyi kapattı. Hemen, atelye kısmına geçti.

Fırlak:
— Abla, dedi.
— Burdayım...
Fırlak, içeriye girdi:
— Vallaha ablama tâ nerdeki yerden getdim çörek aldım geldim, ablam tazesini yesin diye.
— Sağol, dedi Dilber.
— Vallaha biliyon mu abla, sen de, anam avradım olsun Misis'e gider çörek alır gelirim, hem de goşa goşa...
— Sağol...
Çayı ve simidi makinanın tablasına bıraktı:

— Yok mu Şevket ağa? dedi.
— Yok, sabahtan beri de gelmedi.
— Gelmez tabii... Nasıl olsa sizler burda çalışıyor, ağaya kazanıyorsunuz parayı. Kimbilir belki de ağamızın yataktan çıkmak canı istemiştir. Bizimki de öyle... Canı ister gelir, ister gelmez... Nasıl olsa Fırlak'ın işi gücü ne, ağanın geçimini temin etmek... Dayan lan Fırlak dizlerine, ağanın evine et gerek, ekmek gerek... Bizim ki de yaşıyordur şimdi... Lan abla bilin mi, yamur olacak yamur, bi yatacan, vallaha bi yatacan, heç kalkmıyacan...

— Hadi bakalım, dedi Dilber, şimdi çay kahve isderler.

Fırlak, kapıdan çıkarken, makinanın alt tarafına bakmayı unutmadı. Olur ki Dilber'in bacağının raslantı olarak bir tarafı açılmış olurdu.

Biliyordu Dilber... Bu, onsekiz, yirmi yaşındaki Fırlak da tutkundu kendine. Oğlan atelyeden içeriye girince, sanki dört beş yaşındaki bir çocuğun kırmızı balona baktığı gibi bakardı Dilber'in yüzüne. Dilber, şöyle azıcık sırtsa, Fırlak, dişlerini göstererek sırtır, hattâ:

«Şekeri az bu çayın» dese, şekerliğe üç şeker koyduğu halde, koşar üç şeker daha getirirdi. İçeri girerken de:

«Şeker Dilber ablacığım, şeker ablacığım» derdi.

Dilber, tablanın üzerindeki çayı içti ama, simidin ancak yarısını yiyebilirdi. Canı istemiyordu. Akli fikri Şevket âbisindeydi. Gece, gülbela daldığı o yarım saatçik içinde gördüğü rüyayı hatırladı. Şevket âbiyle şöyle bir han gibi yerdediler. Avluda, bir yığın yataklar, üzerinde de serilmiş yatan insanlar vardı. Hepsî de sigara içiyorlardı bu insanların. Kendisi de Şevket âbisıyla beraber, şöyle boz renkli çullarla bölünmüş bir bölmenin içinde oturuyorlardı. Şevket âbisi, heybe gibi bir şeyin içinden ona, kocaman kocaman güller çıkarıp veriyordu. Nedense, heybenin içinde durdukları halde, daha daldından yeni koparılmış gibiydi Şevket âbisi, bu güllerden bir tanesini, Dilber'in ku-

lağının yanına takıyor, sonra kulağını öpüyordu...

Şimdi dükkânda bir ufak çırak olmalıydı ki, göndermeliydi eve. Hem de gönderme sebebi de vardı orta yerde. Dün kestiklerini dikip bitirmişlerdi. Biraz sonra Nahide ve Sevinç geldiklerinde dikecek hiçbir şey yoktu...

Resim geldi yine akhna, tıpatıp kendine benzeyen resim... Demek ki Şevket âbisi geceleri çalışırken, onu koyuyordu karşısına, bakıp bakıp kesiyordu kumaşları. Resme baktıkça kendini hatırlıyordu...

Biraz sonra, önce Sevinç geldi, ardından Nahide. Makinelerinin başına geçip oturdular. Nahide:

— Dikilecek bişe galmadı ki, dedi.
— Heye, dedi Sevinç.
— Ee, oturacak mıyık böyle?
— Keşke gelmeseydim.
— Ben de...
— Amma nerden bilecen gelmiyeceğini?

— He ya...
Nahide, Dilber'in yüzüne bakarak:
— Belki de avradı göndermemişdir bugün, dedi.

İlgilendi Dilber:
— Niye? diye sordu.
— Ne biliyim... Belki ateşi vardı, yat getme! dedi. Adamlar her zaman avratlarının yanında giymatsız olurlar, amma biraz hastalandılar mı, hemen avradın yanında giymatlarını. Çünkü, adam gerek onlara, hastalanır ölüre işleri küll... Sağlık zamanlarında, aldırmaızlar...

Sevinç:
— Ortalıkta grip var, dedi. Ben bile titriyorum... Uuuu...
— Ben de, dedi Nahide. Amma biz Şevket âbi deelik. O gelmez, biz gelmezlik edemek. Çünkü o patron, biz işçi...

Biraz daha oturdular... Sinemalar daki filmlerden bahsettiler. Sonra, baharın yaklaştığından. Sevinç, hasta babasından, öğretmen okulundaki kardeşinden bahsetti. Nahide, sözü aldı, anasının romatizmalarından, dayısının karısının pisboğazlığına getirdi...

Amma, hiçbirini dinlemedi Dilber bunların. Daha doğrusu duymadı. Arkası ayrı renkten, ön tarafı baş-

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı İşlerini İfllen İdare eden

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Şekreter: Selâmî M. Yurdatap

İDARE YERİ :

**Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul**

Telefon : 22 14 11

DİKKAT!

Mecmuamızın eski sayılarını isteyen okuyucularımızın, beher sayı için 125 Krş. luk posta pulu göndermeleri kâfidir.

ka bir renkten, artan kumaşlardan kendine bir bikini dikiyordu. İğlen-di Nahide bu bikiniyle...

— Amma renk seçmişin ha, dedi... Arkası açık pembe, ten rengi, öni de mavî... Şöyle bi üzerine geydin mi, yarım don gibi duracak, öni var arkası yok.

Sevinç'le beraber güldüler. Sevinç: — Ben, dört renkli yapacam, dedi. Nahide:

— Tek renkten şaşma, dedi. Sonra gerindiler... — Haydin gidek, dediler. — Öyle, dedi Sevinç, bu adamın geleceği yok.

— Heye, dedi Dilber. Ayağa kalktılar. Dilber'e: — Sen gitmiyon mu? dediler. Dilber, elindeki bikiniyi gösterdi. Nahide güldü:

— Acelesi var, gızımız bu gece sanki gerdeğe girecek, dedi. Sevinç:

— O dikedursun, hadi biz yollanık bacım, dedi.

— Alasmaladık, dediler ve gittiler. Dilber yine tek başına kaldı. Elindeki bikiinin lüştüğünü takmaya kalmıştı iş, ama bıraktı. Hiç sebep-siz, başını makinanın tablasına ko-yarak hüngür hüngür ağladı. Gözü-nü, yarım bıraktığı bikiniye sildi. Bikiinin açık pembe tarafı göz bo-yasıyla yemyeşil oldu. Kaldırdı bi-kiniyi, kırpıkların içine attı. Bir a-yak sesi duydu, içi ürperdi:

«Şevket âbisi miydi acaba?» İçeride Fırlak'ın sesi duyuldu: — Abla...

— Hi, dedi belli belirsiz. Fırlak içeriye girdi. Çay boşunu aldı. Dilber'in yüzüne baktı:

— Ne o, ağladın mı abla? dedi. — Yok, dedi Dilber, nezle olmu-

şum da... Hem çabuk al get boşu, sana da bulaşmasın.

Fırlak sırtı: — Senden olsun da, isderse gan-serli verem bulaşsın Dilber abla, dedi.

Fırlak gittikten sonra, Dilber pa-tronun odasına geçti. Kösedeki tes-tiyle yüzünü yıkadı, pencerenin per-desiyle sildi. Sonra aynanın karşı-sına geçerek tekrar gözlerini boya-dı.

«Doğru, dedi içinden, güzeller şanssız olurlarmış. Ben de bahts-zım.»

Ağlamamak için zor tuttu kendini. Dış kapıyı çektiği zaman, dükkân kilitlenmiş olurdu. Ama, ayakları varmadı kapıya, tekrar içinde bir ümitle atelyeye geçti. Bir acıklı şarkı mırıldandı. Sonra, o iki ay önce gördüğü filmi düşündü. Film-deki kız yerine koydu kendini. Göz-

yaşları pınarlarından çıkmak üze-reyken, güç tuttu kendini. Akına başka bir fikir geldi. Belki de o at-suratlı kari tutmuştu kocasını:

«Bana bak, demişti, o kız oraday-ken sen işe gedenim. Ne zaman o-ordan geder, ondan sona da sen ge-den, anladın mı? Otur işte böyle o-turduğün köşede. İş miş bana vız gelir. Önce ben gendimi düşünmek zorundayım...

— Hain, hep gendini düşünen a-v-rat n'olacak! dedi sesli sesli...

Ayağa kalktı, cebindeki tuvalet malzemelerine baktı... O sırada ka-pının kolu döndü... Sanki birisi te-pesinden çok büyük bir kuvvetle basmış gibi birden yığıldı kaldı san-dalyesine. Ayak seslerinden anlamış-tı, gelen Şevket âbisiydi. İçini sevinç kapladı:

«Demek intihar falan etmemiş.»

— Dilber! dedi dışardan. Cevap vermedi. Atelyeye girsün, kendini orada görsün istiyordu.

Patronunun poflayan sesini duy-du. Tekrar çağırdı:

— Nahide!...

— Gitmişler, dedi patron kendi kendine.

Ama bir tuhaf konuşuyordu Şev-ket âbisi. Sanki ağzının içinde sakız var gibi...

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Sirkte facia

«Dinlemek de, görmek demek-tir» düşüncesiyle hareket eden İskoçyalı, bir akşam önce sirk'e giden arkadaşına neler gördüğü-nü sordu.

— Eğer son numaradaki facia olmasaydı, güzel bir gece geçire-cekim, diye cevap verdi ikinci İskoçyalı.

— Son numarada ne oldu?

— Aslanlardan biri, kafese gi-ren terbiyecisini yedi!

— Bunun için sizden ayrıca para aldılar mı?

— Hayır.

— Pekli brader, facia olan ne-dir?

Bahis

Bahse girmesini çok seven A-natole, sık sık bahse girdiği ar-kadaşlarından birine:

— Öyle bir şey soracağım ki, cevap olarak «Hayır» diyeceğine yüz frank bahse girerim, dedi.

Her şeye «Evet» demeye karar-lı olan arkadaş:

— Pekâlâ, dedi sor!

— Bana ikiyüz frank borç ve-rir misin?

Gözdağı

Duş yapmak üzere soyunan ka-dın, zilin acı acı çalması üzerine kapıyı araladı ki, karşısında ar-sız arsız sırttan bir sokak satı-cısı... Kapıyı suratına kapatmak istedi, fakat ille bir satış yap-mak kararıyla gelmiş olan satıcı, ayağını kapı ile eşik arasına ko-yuverdi.

— Defolun! diye bağırdı kadın. Yoksa kocamı çağırırım!

— Hiç zahmet etmeyin, diye sırtı diğer. Geleceğini sanmam.

Zira dün geldiğimde kapıyı ba-na kocanız açmıştı, direnmem karşısında da «Defolun, yoksa karımı çağırırım!» tehdidini sa-vurmuştu!

Kayınbiraderler

Kocasının ölümünden sonra kayınbiraderiyle evlenen kadına, yeni dostlarından biri, ölen ko-canın duvardaki resmini göste-rerek kim olduğunu sordu.

— O mu? diye cevap verdi kadın. Bir süre önce ölen kayın-biraderimin resmidir!

Yazısız

Sözleşme

Gece yarısı kapısı çalınan altmışbeşlik bekâr Onesime, sarhoş olduğu kadar çirkin, çirkin olduğu kadar geçkin bir kadını karşı-sında görünce sordu:

— Kimsiniz, kimi aradınız?

— Aşkolsun, diye sitem etti sarhoş ve yaşlı kadın. Verdiğiniz sözü hemen unuttuk kadar vefasızmışsınız demek!

— Kim, diye kekeledi Onesime, ben size söz mü verdim?

— İtiraz edeceğinize hafızanızı yoklayın kuzum... 1935 yılı Temmuzunun onbeşinci günü bana: «Güzel Josephine'm, eğer bir gün dul kalırsan, herkesten önce beni ara» diyen siz değil miy-diniz?

— Bilmem, demişimdir belki...

— Sabırsızlıkla beklediğiniz fırsata kavuştunuz işte. Dul kal-dım ve hemen sizi aradım!

Karşılık

Avucunu açarak, yoldan geçen birini çeviren dilenci:

— Allah rızası için bana iki frank verir misiniz? dedi.

Adam dilencinin bu yüzüzlüğüne şaşırdı. Hem sadaka isti-yor, hem miktarını kendi tesbit ediyordu. Öfkeyle sordu:

— Bu iki frankla ne yapacaksınız?

— Kahve içeceğim.

— Fakat kahve bir franktır. İkinci frankla ne yapacaksınız?

— Haa, dedi dilenci. Bana ısmarladığınız kahvenin altında kalmamak için bir kahve de ben size ısmarlayacağım!

Yazısız

— Bak hele, bu mumya harikulâde bir tazelikte mu-hafaza edilmiş gibi gözükü-yor!..

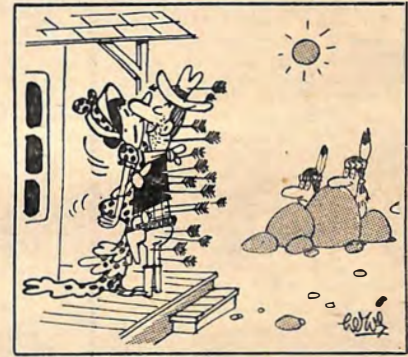
Dünya Karikatürleri

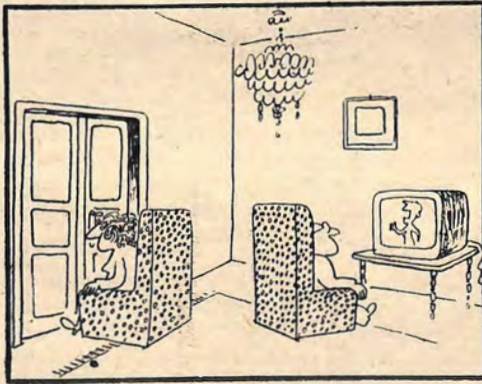
- YETER ARTIK BABA - ŞU ANTENLE OYNAMA !..

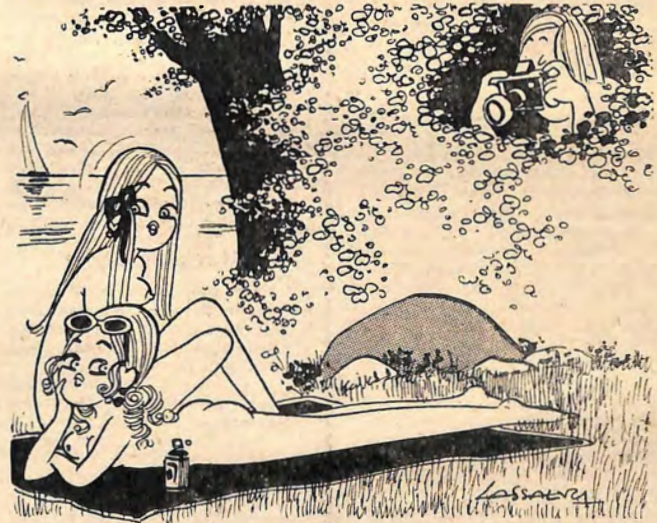
YAZISIZ

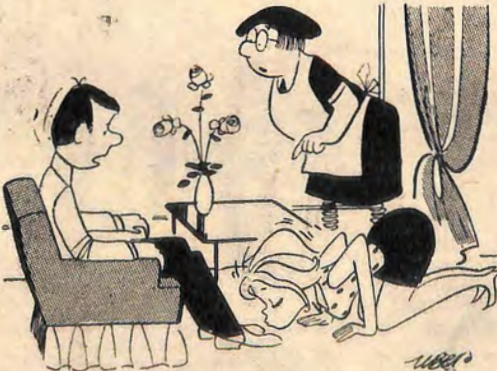
- AMAN SEVGİLİM . BUGÜN HER TARAFIN BATIYOR !

YAZISIZ

- SENİN ŞU KUŞ SANDIĞIN "KLİK - KLAĞ" SESİNİN NE OLDUĞUNU ANLADIM !..

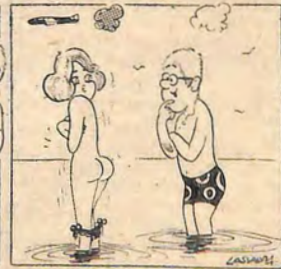
- DAVRANIŞLARINA BAKILIRSA . SİZDEN ZAM İSTEYECEĞİ ANLAŞILIYOR !..

- ŞU UÇAK AMMA DA HIZLI GİDİYOR

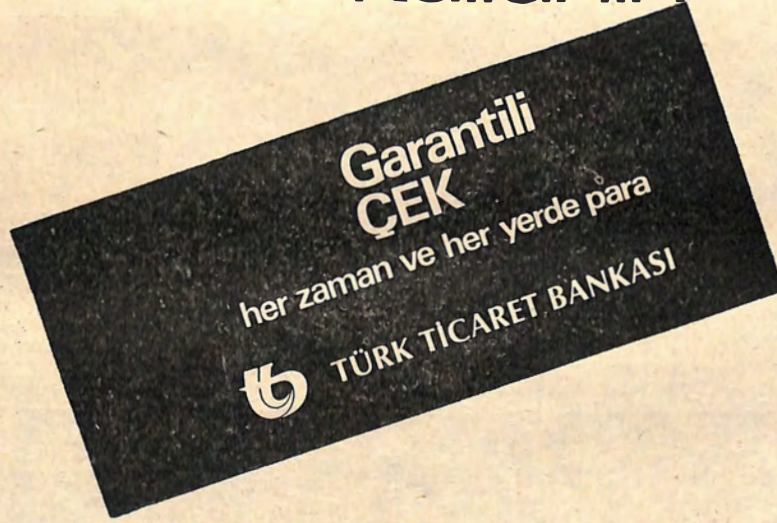

- SES DUVARINI AŞINCA

- ETKİSİNİ DE GÖRÜRÜZ !..

alışverişte
PARA
yerine
İMZANIZI
kullanın

GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankasının garantisi altındadır.

GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankası şubelerinden temin edilebilirler.

GARANTİLİ ÇEKLER yapılacak her türlü ödemede, üzerlerindeki limitler dahilinde tanzim edildiği takdirde, nakit para yerine kullanılacak çeklerdir.

 TÜRK TİCARET BANKASI

(Reklâmıcılık : 1400 — 97)

AKBABA-LOTO

1

İSİM :

ADRES :

1	2	3	4	5	6
---	---	---	---	---	---

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
Derginiz AKBABA bu sayıdan itibaren YEPYENİ büyük bir yarışmaya başlıyor: AK-
BABA LOTO. «AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş-
bin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya ka-
dar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmak-
tadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgili olduğunu bu-
lup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine
uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimeleri çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla
beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

